

Αναρχία

Αρ. φύλ. 12, 100 δρχ.

ΙΟΥΝΗΣ 1989

Ταχ. Θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟ

Από την ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ κυριαρχία των βασιλάδων και των αρχόντων περάσαμε στην ΕΛΕΩ ΛΑΟΥ κυριαρχία των καπιταλιστών πλουτοκρατών πάνω στην κοινωνία. Αλλο το καθαγιασμένο ΜΑΣΤΙΓΩΜΑ, στο ΑΥΤΟΜΑΣΤΙΓΩΜΑ: ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟ.

Οι κυριαρχες τάξεις, κάστες, οι γραφειοκράτες χωρίς οι στρατοχόρδες έχουν καταλάβει ότι το ιδεοδοτερό σύστημα καθυποταγής των ανθρώπων είναι ο κοινοβουλευτισμός. Για αυτό κάθε τόσο με τη θεομοθητήμένη ΒΙΑ με τον ΕΚΒΙΑΣΜΟ το ΨΕΜΜΑ μας προτρέπονταν κραζόγιας: ΨΗΦΙΣΤΕ ΨΗΦΙΣΤΕ ΨΗΦΙΣΤΕ.

Θέλουν και αλατούν τη ΣΥΝΕΝΟΧΗ της κοινωνίας στην εγκληματική των κυριαρχία. Θέλουν την ψήφο μας για να κατατέλουν και να εκμεταλλεύνται με τη «θέληση μας». Θέλουν την ψήφο μας για να επιβάλουν την φτωχεία και την λιτότητα με τη «θέληση μας». Θέλουν την ψήφο μας για να θεομοθετούν μέσω ενάντια μας με τη «θέληση μας». ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΣ ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ.

Μεγάλα ή μικρά χράτη, ανεπτυγμένα ή υπαντλητικά πρωθυΐουν τον κοινοβουλευτισμό σαν ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο. Καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς είναι αιματοβαμένο, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς φυλακίζει, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς πουλάει όπλα ή ναρκωτικά, καμιά σημασία δεν δίνουν αν ένα καθεστώς προ-

θεί τον πόλεμο. Αρκεί ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΝΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, με την ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ.

Με την ψήφο ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ τη γχλήματα της εξουσίας. Για αυτό αυτοί που έχουν τα προνόμια και την εξουσία, μας ΚΑΛΟΥΝ να ψηφίσουμε στην θέληση ακούται και ενάντια τους. Δεν τους ενδιαφέρει το γεύμα της ψήφου, τους ενδιαφέρει η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ μας στο θεσμό κυριαρχίας. Όσο περισσότεροι ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ στη ΒΟΥΛΗ τόσο πιο ΔΙΕΥΡΗΜΕΝΗ η εουσία θα έχουν.

ΣΤΗΝ εποχή της ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ, της ΕΜΜΕΣΟΤΗΤΑΣ, ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ εύκολα παρεμβαίνει ανάμεσα σε μας και στη ζωή μας. Είναι αυτός τον θε μεσολαβήσει για τη ΣΩΤΗΡΙΑ μας. Όταν ψάχνουμε για μεσολαβήσεις - ΧΡΗΜΑ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝ - ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ θα μεσολαβήσει για ΟΛΑ και ΕΦ ΑΠΑΣ. Όλα τα προβλήματα, οι επιθυμίες, οι ανάγκες μας εναποτίθονται στον ΒΟΥΛΕΥΤΗ, ΣΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟ, ΣΤΟ ΣΩΤΗΡΑ.

Αισιοδοξοί, Δεξιοί, πράσινοι, κόκκινοι, «επαναστάτες», αριστεριστές, εναλλακτικοί, παπάδες, τραβεστί, μας υπόσχονται τα ΠΑΝΤΑ. Στα προγόνια τους διακρίνει κανείς υποσχέσεις όπως: ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΡΑΤΟΣ, «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ», ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΙΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ.

Η ιστορία αποδεικνύει ότι δεν είναι τρελός η ιαφέλης όποιος αρνείται να τον κιθέρωνεν. Ιστορικά γεγονότα απέδειξαν, ότι ο άνθρωπος μπορεί να ποιεί τις τύχες στα χέρια του. Αυτό το επιβεβαίωνται στην ίδια το παρελθόν αλλά και το παρόν. Στη συγχρονή ζωγκλα, η κοινωνία και το άνθρωπο ξεχωρίστα επιδιώνουν, δημιουργούν, ερωτεύονται, χωρίς την παρέμβαση του κράτους, χωρίς μεσολαβήσεις και σωτήρες.

Εμείς οι ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ πιστεύουμε, ότι το να ΑΝΑΘΕΤΟΥΜΕ σε κάποιον να μιλά εξ ονόματός μας, σημαίνει ότι του αναβέτουμε να ΜΙΛΑ και να ΠΡΑΤΤΕΙ εις ΒΑΡΟΣ ΜΑΣ.

Το να αναβέτουμε σε κάποιον να μιλά ΣΩΣΣΕΙ, είναι σαν να του αναβέτουμε να μας καταστέψει.

Το να αναβέτουμε σε κάποιον τη ζωή μας, σημαίνει ότι είμαστε ΛΝΙΚΑΝΟΙ να την πάρουμε στα ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.

ΕΠΕΙΔΗ η απελευθέρωση των ανθρώπων είναι έργο των ίδιων των ανθρώπων για αυτό ΓΡΑΨΤΕ ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΣΑΣ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ, ΤΟΥΣ ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. ΑΣ ΜΗ ΓΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΆΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΙ ΣΤΑ ΒΡΩΜΕΡΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΩΝ.

-ΑΠΟΧΗ από τις εκλογές -
ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Εξουσία και εξουδετέρωση των κοινωνικών αντιστάσεων.
- ΦΥΤΗ-πολιτικές εκλογές.
- Νέος Σωφρονιστικός Κώδικας.
- Για τα πυρηνικά απόβλητα του Δημόκριτου.
- ΠΑΤΗΣΙΑ - Κατάληψη.
- Ποιος θα θεραπεύσει τους θεραπεύτες;
- «ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ» και «ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ» ΥΠΑΛΛΗΛΑΙΟΙ των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ.
- Ν.Δ.: «Φύλεττερη» Αγνοείται.
- ΟΧΙ στην έκδοση των ΧΑΜΝΤΑΝ.
- Το Αναρχικό κίνημα στην Ελλάδα του περασμένου πεύσα.
- Διεθνή.

Ο ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ - ΑΠΑΤΕΣ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Το Ελληνικό χράτος, από την ίδια την (1833), ώριμο και το 1974 όχι μόνο δεν γνωρίζει τι θα δει κοινοβουλευτική Δημοκρατία, αλλά και δισες φορές επιχειρήσθηκε κατί τέτοιο κατασταλθήκει άμεσων και σίσια. Για 140 χρόνια στην Ελλάδα η εξουσία είχε διοικούσε πιο εκλογές ή των διοικητήριων της από τρίτους ή το πραξικόπεια. Η νεαρή Δημοκρατία, μόλις 15 χρόνιαν, παρ' όλες τις υπόδοσίες της ιδιαίτερα μετά την ολοκλήρωση της (αναθεώρησης των συντάγματος από το ΠΑΣΟΚ) δεν μπορεί να πείσει ποιος η λειτουργία της είναι ικανή να εκταληφθεί την λαϊκή ευτολή ακόμη και στα όρια των συντημάτων. Ο αιθύντος εξάρτησης της Ελλάδας απ' την Αμερική (ήδη από το 1950) δεν αφήνει περιθώρια για μια «ανεξάρτητη πολιτική». Στους γενικότερους τομείς της άμεσας, της εξιστερικής πολιτικής, της οικονομίας κι ως γνα μεγάλο θα-

μό της παιδείας, οι αποφάσεις άλλοτε διακριτικά και άλλοτε με προκλητικούς εκδιασμούς πρέπει να είναι συμβατές με τις εντολές του Μεγάλου Αδελφού. Εξ άλλου ο διακομητικός υδρός της Βουλής ενισχύεται από το τοπικό ΕΟΚ-ΝΑΤΟ-Μονοκομική κυριεύνηση. Είναι αξιοσημειώσει δε, μιας και αναφέρουμε την ΕΟΚ, να ποιεί ότι ο νόμοι και οι οδηγίες δημιουργούνται από την Ευφωνιακή Επιτροπή και αποφασίζονται από το Συμβούλιο των υπουργών. Ετοί και από ακόμη το Ευρωκοινοβούλιο είναι περισσότερο μια συνέλευση, παρά κοινοβούλιο και δεν έχει αρμοδιότητες γέλεγον. Δεν μπορεί να εκλέξει την επιτροπή και το Συμβούλιο, την στηγμή που οι Ευφωνιακές νιφεκτίδες υπερτερούν απέναντι στο εθνικό δίκαιο.

Εμείς τώρα δεν έχουμε πια να προσθέσουμε στην αιταστή της «-

θνικής αντιπροσωπευτισης» την απάτη της, πάνω στην οποία στηρίζεται ολόκληρο το σύστημα του κοινοβουλευτισμού, που τείνει να γίνει ένα παγκόσμιο και δικτατορικό σύστημα μετά τις εξελίξεις στην Ρωσία, Πολωνία, Ουγγαρία κ.λ.

Ο κοινοβουλευτισμός, σαν σύστημα διαχείρισης της εξουσίας στηρίζεται πάνω στο μέθοδο της «λαϊκής θέλησης». Και είναι μέθος γιατί όπου στηήθηκαν μικρά και μεγάλα κοινοβούλια (Βουλή, συνδικάτα, συνοικιακά και δημοτικά συμβούλια) η λαϊκή θέληση πήγαινε περίπατο και αυτό που κυριαρχούσε ήταν η θέληση μιας κλίκας επαγγελματιών της εξουσίας, που βασίζονται πάνω στην ανημπορία αλλά και στην ενοχή (ψήφο) αυτών που τους εμπιστεύτηκαν τις τύχες της υπαρξίας τους.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ

Η εξουσία επιβάλλεται στην κοινωνία πάντα μέσα από την ίδια γενικά τακτική. Ασκάντας την δία με άμεσο ή έμεσο τρόπο τρομοκρατεί τους ανθρώπους αναγκάζοντάς τους να υπακούουν στις προσταγές της. Αυτός ο μηχανισμός μέσα στους αιώνες δεν έχει αλλάξει βέβαια καθόλου. Είτε χθες, είτε σήμερα η εξουσία και η δία της παραμένουν πάντα ίδιες στις συνέπειές τους. Το μόνο που αλλάζει και αυτό σαν το αποτέλεσμα των εκάστοτε αντιστάσεων της κοινωνίας, είναι τα μέσα που χρησιμοποιεί για να πετύχει τον ελεγχό των ανθρώπων.

Το ζητούμενο γι' αυτήν είναι μια κοινωνία υπάκουη, χωρίς τις δικές της απαντήσεις, συνε-

νατική στις επιλογές της. Το επιταχύνει αυτό διαχειρίζομενη την δία που οι εξουσιαστικοί μηχανισμοί της διακυβέρνησης εμπεριέχουν. Ας μην ξεχνάμε την φυσιογνωμία της εξουσίας: αυτή δημιουργείται εκεί όπου υπάρχει η πθανότητα μέσα από ιεραρχικά σχήματα να κάνει την εμφάνισή της η δία. Μπορούμε να πούμε πως η διαχείριση της απειλής να ασκήσει η δία σε κάθε χωροχρονική στιγμή στοχειοθετεί το φαινόμενο της εξουσίας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά πως η εξουσία για να εμφανιστεί, πρέπει να μπορεί να διαχειρίζεται την δία. Οι σχέσεις εξουσίας που είναι κατά κανόνα οι κάθε λογής ιεραρχικές σχέσεις, είναι σχέσεις διαχείρισης της δία.

γκεκρίμενά στις εξουσίες της πολιτικής και οικονομικής διακυβέρνησης μπορεί να ονομαστεί και αδιαφορία, αποστροφή, εφησυχασμός, ή στιδηπότε άλλο. Όλοι όμως αυτοί οι χαρακτηρισμοί έχουν ένα κοινό στο χείλο: δεν μπορούν να αναγνωρίσουν το «ολοφάνερο». Αναγνωρίζουν μόνο εκείνα που η εξουσία τους προσφέρει, την «πολιτική», την κιβδηλή αντιπαρόθεση, την κατανάλωση, τις αξίες της κοινωνικής ακίνησίας.

Η πολιτικότητα ή η έντεχνη ενεργητικότητα είναι η σάσση της αδράνειας και της αδιαφορίας μπροστά στα απορικά και συλλογικά συμφέροντα. Είναι εκείνη η ποθολογική κατάσταση, όπου το άτομο έχει κατα-

στρέψει τους μηχανισμούς της λογικής του, έχει παραλάβει τις αισθήσεις του. Γίνεται το κοινωνικό τέρας που δεν μπορεί να κατανοήσει το προφανές, που έχει κατασκευάσει μηχανισμούς δικαιολόγησης των παραλογισμών που η εξουσία του επιβάλλει. Η συνείδηση έχει γίνει ασυνείδητη, ο υποκειμενισμός του ο αντικεμενισμός της εξουσίας, οι αξίες του οι ανάδυνες αξίες της κυριαρχίας νομιμότητας: ήδος ανάλογα με τον χώρο και τις ανάγκες, πιστεύων ανταλλάξιμα και αλλάξιμα, ανθρωπόσημος αγοραίος και καταναλωτικός, εναλλακτικός στις επιλογές σαν εσώρουχα μας χρήσης, πολιτική και κοινωνική δράση για την ανανέωση της «αξίας ασκησης» της εξουσίας.

Όλα τους καλυμμένη δία που διάσουν τις υποκειμενικότητες, που πνίγουν με τις εξουσιοστικές αναθυμιάσεις τους κάθε αντιστασιακή και κινηματική διάθεση.

Και στον Ελληνικό χώρο τα συμπτώματα αυτά του εξουσιασμού είναι ολοφάνερα. Το φάσμα των πολιτικών και οικονομικών εξουσιών έχει κατορθώσει να μετατρέψει τους πολίτες σε αδιάφορους ή συνενεπικούς παρατηρητές των δοσών πράττει. Ασκεί την δία του και επιζει από αυτήν έχοντάς την μεταλλαγμένη σε ιδεολογήματα και εκσυγχρονισμούς. Απαιτεί την υπακοή εκβιάζοντας για την συνέναση. Χρησιμοποιεί τις ανάγκες και τις επιθυμίες για να τρομοκρατεί και να υποχρέωνται την υποταγή στις πολιτικές ή οικονομικές εντολές της.

Απωθεί αλλά και έλκει. Έτσι κατορθώνει και επιζει. Έχοντας απομακρύνει τους ανθρώπους από τα πραγματικά τους προβλήματα, έχοντας ισοπεδώσει τις ιδιαιτερότητές τους, τους βάζει να εκτονώνονται με φεύγοντας τρόπους για φεύγοντας.

Έτσι λοιπόν όλοι μαζί φοιτητές-σχολείο-εξουσία πλήρως εναρμονίστρενα οδεύουν πανγχυρικά για την πραγμάτιση των εθνικών οραμάτων του 92, της Ολυμπίαδας του 96, της θεοποίησης της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, συγκροτώντας έτσι νέα ιδεολογικά πρότυπα και ιδανικά.

Χρησιμοποιώντας τον κιδόνιο λόγο και την παραπλανητική εικόνα, τρομοκρατεί με την απελή της φτώχειας, της ανεργίας, εκβιάζει με την στέρηση των αναγκών που η ίδια πολιτική και οικονομική εξουσία έχει κατασκευάσει, και έτσι οργανώνει, μεταμορφώνοντας τους ανθρώπους σε φωτοαντίγραφα του ίδιου αρχικού πρότυπου. Κατανάλωση μέχρι και πακεταρισμένων εξωτικών σκατών, επίδειξη ακόμη και του πρώκετου περιγράμματος, αρχές και αξίες μιας νεαρής αμοιβάδας συνθέτουν την εικόνα του σύγχρονου Ελλήνα, ενώς ανθρώπου ποθητικού στις πραγματικές αξίες, αδιάφορου στην λογική της αξιοπρέπειας. Ενεργητικού όμως και με ενδιαφέρον για οιδήποτε παράγει η εξουσία, οπαδού της δία της μέσα από τις αξίες της που για αυτές αγορίζεται...

Και έτσι η εξουσία συντηρεί την κυριαρχία της. Και δύο θα κατορθώνει να επιδιώνει, τόσο και περισσότερο θα προσπαθεί να διαμορφώσει τους ανθρώπους σε υπηκόους της, τρομοκρατώντας τους μέσα από την πολιτρόσωπη δία που κατέχει. Οι άνθρωποι θα υπακούουν ηθού αδιαφορούν. Είναι όμως σίγουρο πως πάντα κάποιοι από αυτούς θα διατηρούν ρωτανή την πραγματική αντίσταση, την αξιοπρέπεια την αγάπη για τον άνθρωπο, αρνούμενοι την υπάρχη της, αφηγώντας την δία της. Και δύο θα υπάρχουν αυτοί ένας σίγουρος. Η εξουσία δεν θα κατορθώνει την ολοκληρωτική ισοπεδωση, η δία της για να τους καταστείλει, θα κάνει την αποτρόπαια εμφάνισή της και τότε ο σκεπτόμενος άνθρωπος θα ξαναθυμάται. Και αυτό αρκεί προς το παρόν.

ΦΥΤΗ-ΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

«ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ - ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, ΣΤΟ ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ... ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΙ;»

Τι να πούμε εμείς οι αναρχικοί για το πανεπιστήμιο; Ότι είναι νύχτα που νομιμοποιεί το έγκλημα της διαχωρισμένης γνώσης; Ότι είναι ο θεσμός που αναπαράγει την ιδεολογία των αφεντικών; Ότι είναι ο βασικός ποχόλη για την κυριαρχία της εξουσίας; Ότι είναι ο μηχανισμός εξειδικεύσης των ανθρώπων και παραγγής στελέχων που διαπλέουν το κίνημα; Ή ότι το μόνο κόκκινο πανεπιστήμιο είναι αυτό που καιγεται;

Αν τα πούμε αυτά, οι σύγχρονοι φοιτητές θα μας κατηγορήσουν για έξτρεμισμό, ή ότι όλες οι παραπάνω διαποτώσεις αιωρούνται στα... κεφάλια μας.

Γιατί αν κάποιες η φυσιογνωμία του φοιτητή εμπεριείχε και τον τύπο

του ιδεολόγου, του ατόμου που πίστευε ότι η γνώση και η ζωή υπήρχε και έξω από το πανεπιστήμιο, ο σημερινός φοιτητής είναι το πρότυπο του εντατικοποιημένου στη μελέτη σπουδαστικών και μόνο συγγραμμάτων, του διεκδικεί μία θέση στο σύστημα.

-Γιατί αν κάποιες οι φοιτητικά κίνημα εξέφραζε περισσότερα διαφορετικά αιτήματα κάτω από επιφανειακές φυσικές παραταξικές διαφορές, σήμερα οι διεκδικούσεις είναι ίδιες και κοινές.

-Γιατί και ο αριστερός και ο δεξιός φοιτητής διεκδικεί: αύξηση των δαπανών για την παιδεία, καθηγητές, βιβλία, αίθουσες, οργάνωση προπτυχιακών απουσιών με τα ΕΟΚιά προγράμμα-

τα, υποθήκη επαγγελματικής προπτικής ο όλα τα επιποδα παραγωγής και άλλα συναφή.

-Γιατί τελος ο σύγχρονος φοιτητής μετέχει και συνδιοικεί των πανεπιστημάτων μηχανισμό, έτσι ώστε το φοιτητικό κίνημα να εντάσσεται στη λογική της συνδιαχείρισης, εκμηδενώντας τις ανάγκες (οικονομικές, ιδεολογικές, πολιτικές) του Κράτους και των εκμεταλλεύσων.

Έτσι το αποτέλεσμα των προσφατών φοιτητικών εκλογών με το μεγαλύτερο ποσοστό (41%) της ΔΑΠ, πρωτοφανής για παράταξη, δεν μας ξένισε καθόλου, εφόσον εκφράζει το ήδος, το ύφος και τη συμπεριφορά του συνόλου των φοιτητών. Γιατί;

-Η ΔΑΠ παρέχει την δυνατότητα πραγματοποίησης των σημερινών στόχων των φοιτητών.

-Η ΔΑΠ ταιριάζει καλύτερα στη σύγχρονη καθεστώς του φοιτητή.

-Η ΔΑΠ εκφράζει τον συντηρητισμό και την αποδεολογικοποίηση.

Όσο για την ΠΣΚ που πάλευε, ώστε οι φοιτητές νάνω πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στα αγώνα, τιποτά δεν την χωρίζει από την σημερινή νεολαία του Μητσοτάκη. Σήμερα οι φοιτητές απέδειξαν ότι είναι πρώτοι στα μαθήματα, πρώτοι στα αγώνα.

Έτσι λοιπόν όλοι μαζί φοιτητές-σχολείο-εξουσία πλήρως εναρμονίστρενα οδεύουν πανγχυρικά για την πραγμάτιση των εθνικών οραμάτων του 92, της Ολυμπίαδας του 96, της θεοποίησης της ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας, συγκροτώντας

ΝΕΟΣ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ.

Φυλακή: από μηχανισμός καταστολής, τώρα και ιδεολογικός μηχανισμός του κράτους.

Ψηφίστηκε στα μέσα Απριλίου το σχέδιο νόμου για τη μεταχείριση των κρατουμένων, που διαφημίστηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σαν προσπάθεια εξανθρωπισμού της εκτίσης της ποινής και σαν ενίσχυση της προσπάθειας της πολιτείας για την κοινωνική επανένταξη. Στο συνολό της, η κριτική που ασκήθηκε από την πλευρά της αντιπολίτευσης επικεντρώθηκε στους παραγόντες που καθιστούν το συγκεκριμένο νόμο πρακτικά ανεφάρμοστο, δηλ. στην έλλειψη υλικοτεχνικής υποδομής και στην έλλειψη προσωπικού.

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας διαφέρει από τον προηγουμένο του στην εξωτερική του μορφή. Περιέχει λαγότερα αρθρα και λιγότερο λεπτομέρεις διατάξεις, των οποίων την εξειδικευση αναβέτει στη διοίκηση, η οποία κατά την κρίση της (!!!) ρυθμίζει με κανονισμούς τα επιμέρους θέματα. Επιχειρεί ταυτόχρονα να εξωραΐσει φραστικά την όλη κατάσταση γυρων από τη φυλακή, βαφτίζοντας το «Σωφρονιστικό Κώδικα» του 1967 σε «Κώδικα Βασικών Κανονών για την Μεταχείριση των Κρατουμένων», τις φυλακές σε «καταστήματα κράτησης - γενικά - ειδικά - α' τύπου - 6 ώρους κ.λ.π.», τις φυλακές ανηλίκων σε «Μονάδες Αγωγής Νέων» και τους δεσμοφύλακες σε «σωφρονιστικούς λειτουργούς που συμβάλλουν στην οραλή διαβίωση και συντίνουν με την εν γένει συμπεριφορά τους στην κοινωνική επανένταξη των κρατουμένων». Και βέβαια, απουσιάζουν οι χαραχτηρισμοί -κατ' επάγγελμα γεγκληματίες, ψυχικώς ανώμαλοι, φυγόπονοι αλήτες, ρέποντες εις ακόλαστον και γεγκληματικόν βίον, η -κουρά εν χρω-, η υποχρέωση δώων καταδίκαστηκαν σε ποινή που υπερβαίνει το έτος να φορούν υποχρεωτικά την ενδυμασία που παρέχει η φυλακή, η υποχρέωση των γυναικών να είναι -κόσμιες στην εμφάνιση περισσότερο από τους άνδρες και σεμνοντρεπεις το ήθος-, η πρόβλεψη για εκδηλώσεις τις Κυριακές και τις γιορτές που να προκαλούν -ψυχική ανάσταση και το ενδιαφέρον των κρατουμένων-, η απαγόρευση ανάγνωσης ημερήσιων εφημερίδων, η λεπτομερής ρύθμιση της εκτέλεσης της θανατικής ποινής καθώς και άλλες διατάξεις στην πλειοψηφία τους αναχρονιστικές και γιαυτού καταργημένες στην πράξη, ήδη πριν από μεγάλο χρονικό διάστημα.

Οι όποιες καινοτομίες που εισάγονται με το νέο σωφρονιστικό κώδικα, συνοψίζονται στα εξής:

1. Γίνονται πλέον ξεκαθαροί οι σκοποί του κράτους: η φυλάκιση δεν είναι μία απλή στέρηση της ελευθερίας Αποβλέπει στην -αγωγή των κρατουμένων και στην κοινωνική τους επανένταξη-, στην -ανάπτυξη της θέλησης και των ικανοτήτων τους που θα τους επιτρέψουν να ενταχθούν στην κοινωνία-. Διαδικασία η οποία, με πρόσχημα την αναμορφωτική μεταρύθμιση του ατόμου, του επιβάλλει εξαναγκασμούς, και νομιμοποιεί τις όποιες επερβάσεις στο άνθρωπο και το μωλό του.

2. Για την εφαρμογή της κατάλληλης μεταχείρισης που δέχεται στόχο την κοινωνική επανένταξη του κρατουμένου, επιβάλλεται η γνώση των ιδιαίτερων χαραχτηριστικών που συγκροτούν την προσωπικότητά του. Για το σκοπό αυτό, σε κάθε -κατάστημα- ιπτείται βιβλίο κρατουμένων και ατομικοί φάκελλοι, όπου καταχωρίζονται τα στοιχεία ταυτότητας, ο τόπος τελευταίας διαμονής, η οικογενειακή κατάσταση, το είδος της παρεχόμενης

εργασίας και η απόδοση του κρατουμένου, κ.λ.π. Σχηματίζεται δηλ. γυρω από τον κρατουμένο ένα ολοκληρωμένο καταγραφής όλων εκείνων των στοιχείων που αφορούν τις ιδιότητες, τη συμπεριφορά, και τις κοινωνικές σχέσεις του ατόμου, όλα εκείνα τα στοιχεία που επιτρέπουν πληρετήρη γνωριμία της προσωπικότητας του κρατουμένου, με τελικό στόχο τη μετατροπή του σε ατόμο αδρανοποιημένο και -χρήσιμο-, σε ατόμο που αποδέχεται τελικά το μοντέλο ζωής που επιβάλλει η σημερινή κοινωνία της παθητικοποίησης, του καταναλωτισμού, του κοινωνικού καθυστερισμού.

πλαισιωμένο από γιατρούς - ψυχίατρους κ.λ.π. υπό το μανδύα δηλ. της επιστημονικότητας, ο έλεγχος αυτούς εφαρμόζεται με στόχο την περιστολή της διαφορετικότητας, την ολοκληρωτική καθυστέαση του ατόμου.

Σ' αυτή την επιχείρηση -κοινωνικής ορθοπεδικής- χρησιμοποιούνται διάφορα μέσα:

1. Οι πολυδιαφημισμένες αδειες αποικιας Θεσμός που δεν είναι καθόλου νεος, αφού προβλέπονται και από τον σωφρονιστικό κώδικα του 1967, σαν ηθική αμοιβή για τις αξεπανεις πράξεις και τη σταθερή βελτιώση της συμπεριφοράς των κρατουμένων. Ήταν αναγκαία άλλωστε η αναβαθμί-

3. Επιβάλλεται ορις και η συνεργασία του κρατουμένου στη διεργασία της προσωπικής του κατάστασης, με στόχο την εφαρμογή της καταλληλότερης γιαυτούν μεταχείρισης. Υποχρέωση η οποία θέτει σε αρμοδιότητη την αυτονομία του ατόμου, και στοχεύει στον ολοκληρωτικό ευνοϊσμό της ατομικότητάς του.

4. Δημιουργείται μια πλήθωρα -επιστημονικών- επιτροπών (επιτροπή για τη χορηγηση αδειών απουσιας, Επιστημονικό Συμβούλιο για τη διερεύνηση της προσωπικής κατάστασης του κρατουμένου, επιτροπή καθορισμού εργασίας, πειθαρχικό συμβούλιο κ.λ.π.), που επιτρέπουν σε συνεχή βάση τον κρατουμένο, και ελέγχουν καθημερινά τα αποτελέσματα της μεταχείρισης που ο ίδιος υφίσταται. Μέτρο για την κρίση περι κοινωνικής επανένταξης του αποτελούν: η καθαριότητα, η έφεση για εργασία, η καλή συμπεριφορά, η ακριτική αποδοχή των κανονισμών της φυλακής, η πρόθυμη συνεργασία με τους δεσμοφύλακες για τη διατήρηση της τάξης και της ασφάλειας στη φυλακή κ.λ.π.

Εφαρμόζεται λοιπόν ένα νέο πρόγραμμα μεταβολής της συνειδήσης που συνδυάζει γνώση και εξουσία. Με αφορμή την ποινή που επιβάλλεται από την δικαιοσύνη καθηρώσει την υποταγή και τη γλύψιμο, την παθητικοποίηση και την παραιτηση, να εξαφανιστεί τελικά καθε εστία αντι-

ση (ποιοτική και ποοστική) των αρμοδιών που περιορίζονται στην υπέρβαση του προσδιορισμένου αριθμού επιστολών, επισκέψεων, δεμάτων, χαρτιού αλληλογραφίας και γραμματοσήμων.

Για να χορηγηθεί η άδεια λαμβάνονται υπόψη οι υποδείξεις του Επιστημονικού Συμβουλίου που ερευνά την προσωπικότητα του κρατουμένου, το παρελθόν του, τη διαγώνη του κατά τη διάρκεια της κράτησης, την ατομική, οικογενειακή και επαγγελματική του κατάσταση, και τον τρόπο που θα εκμεταλλεύεται την άδεια ο κρατούμενος.

Τα ίδια ισχύουν και για τη θεσμό της ημελευθερης διαβίωσης των κρατουμένων, που συνδυάζεται πάντα με την εργασία. Απαιτεί βέβαια πολύ περισσότερες προυποθέσεις - δείγματα καλής θέλησης όπως η ικανότητα και το ενδιαφέρον για εργασία, η θέληση για ενέργο συνεργασία με το πρωτότυπο της φυλακής, η πιστή τήρηση του εσωτερικού κανονισμού, κ.λ.π.

Και στις 2 αυτές περιπτώσεις, βρίσκομαστε μπροστά σε μία προσπάθεια από την μεριά του κράτους να εγκαθιδρύσει ένα μηχανισμό παραγωγής χαριεύδων, να εισάγει και να καθιερώσει την υποταγή και τη γλύψιμο, την παθητικοποίηση και την παραιτηση, να εξαφανιστεί τελικά καθε εστία αντι-

σησης μέσα στη φυλακή.

2. Η εργασία, Κατά το νέο σωφρονιστικό κώδικα, -ο κατάδικος μπορεί και οφείλει να εργάζεται. Η εργασία αποσκοπεί στη διατήρηση και επαύξηση των ικανοτήτων του για την κοινωνική του επανένταξη-. Για την εργασία του αυτή αρμοίζεται, αλλά το 1/3 αποδίδεται στο κράτος ως συμμετοχή του κρατουμένου στις δαπάνες διαβίωσης του μέσα στη φυλακή. Η προσπάθεια να γίνει αποδεκτός ο θεσμός της εργασίας υποβοηθείται τόσο από την αύξηση του ευεργετικού υπολογισμού των ημερών εργασίας, όσο και από την φευδαρισμή του οικονομικού κέρδους που δημιουργεί.

Εκτός λοιπόν από την καθημερινή εξόντωση μέσα στη φυλακή, ο σωφρονιστικός κώδικας έχει επινοήσει και τροπους εκμετάλλευσης της ανθρώπινης εργασίας, εφευρίσκοντας ένα ακόμα μέσο προσπορισμού οικονομικού οφέλους για το κράτος.

Άλλα ταυτόχρονα η εργασία αποτελεί αλλού ένα μηχανισμό χειραγωγήσης του ατόμου, το οποίο μαθαίνει έτοιμη να αποδέχεται τις κυριαρχες κοινωνικές αξίες παραγωγικότητα, εντατικοποίηση, ιεραρχία στον εργασιακό χώρο, αποταμίευση, συναισθηματική διοικησης με τελικό στόχο τον ίδιο, την υποταγή του ατόμου στο συστήμα παραγωγής που επικρατεί στην κοινωνία. Η κατασκευή μηχανοποιημένων ατόμων, εθισμένων να εκτελούν με κανονικές κίνησεις το ποσοτό εργασίας που τους έχει ανατεθεί, είναι βασική προϋπόθεση για την απορρόφηση τους, μακροπρόθεσμα, από την βιομηχανική κοινωνία.

3. Οι υλικές και ηθικές αμοιβές, που επιβραβεύουν την καλή διαγωγή, την επιδείξη πνεύματος αλληλοβοήθειας, προθυμίας για εργασία, αισθήματος ευθύνης και αμοιβαίου σεβασμού και εμπιστοσύνης ανάμεσα στο σωφρονιστικό πρωσαπικό και τους κρατου

από σελ. 1

Αυτό το μήδο, αυτή την απάτη και την αυταπάτη καλούνται να διαιωνίσουν στο χρόνο.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ.

Ηελληνική κοινωνία έχει τηδη μπει στο ρυθμό της εκλογικής μάχης με πρωτεργάτες και κυριαρχους του παιχνιδιού, τους τρεις μεγάλους φορεις της εξουσίας (ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ., ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ) που κατά τα αναμένομε να βα αποφρόνουν τουλάχιστον το 90% του εκλογικού σώματος. Προσπερνώντας την επιφάνεια του πολιτικού αγώνα που διεξάγεται ενόψει των εκλογών, είναι προφανές πως δεν θα μπούμε στη λογική της εξουσίας για να διαλέξουμε ανάμεσα στην «προοδευτική» ή «συντηρητική» της εκδοχή, ιδιαίτερα σήμερα. Η προοδευτική μας επικεντρώνεται σε κένα τα σημεία που σηματοδοτούν τόσο το πραγματικό πρόσωπο της ποικιλόμορφης εξουσίας, όσο και το μέλλον που αντικατοπτρίζεται στην κοινωνία. Επιπλέον είναι σκόπιμο να τονίσουμε πως η θέση από την οποία ασκούμε την πολεμική μας στο πολιτικοεκλογικό θέατρο, είναι εκείνη που διέπει τη δινατότητη της κοινωνικής απελευθέρωσης σαν μια ζωντανή δύναμη κυριαρχούμενη μέσα στο ατόμο, η έκρηξη της οποίας σπάει όλους τους μύθους της επιστημονικο-εξουσιαστικής κοινωνίας. Είναι η θέση από την οποία η καταστροφή κάθε καταπιεστικού μηχανισμού ελέγχου και καθυπόταξης της κοινωνίας τίθεται σαν συνειδητή και ελεύθερη επιλογή. Από την σκοπιά αυτή, ο εκλογικός αγώνας που διεξάγουν με ιδιαίτερο ζήλο τα τρία μεγάλα κόμματα μας αναγκάζει να στρέφουμε την προσοχή μας στα εξής, κεντρικής σημασίας, σημεία:

Δεν είναι δα και τόσο περίεργο που οι αυτό το κυνήγι έχουν επιστρατεύει όλες οι ιδεολογίες και οι μηχανισμοί της εξουσίας. Οι καλλιτέχνες, οι σκηνοθέτες, οι ποιητές, οι θεοτοποί με ελάχιστες εξαιρέσεις, αποδεικνύνται μια φάρα που παράγει και αναπαράγει την διαφωτότητα της εξουσίας. Η «ελεύθερη πολυφωνική ραδιοφωνία» αποδεικνύεται πως στις πιο κρίσιμες στιγμές δεν είναι πάρα ο κομματικός μονόλογος των δυνάμεων της κυριαρχίας κυριαρχίας.

Πώς από τη μερική προσταγή «ψηφίστε μας» δεν πάνε να κρύβεται η γενική προσταγή «ψηφίστε». Για αυτό το σκοτό, η ιδεολογία της «ερδητας» της ψήφου προβάλλεται σαν η αναγκαία και ικανή συνθήκη της κυριαρχίας τους. Και δέδωνα η ψήφος είναι ιερή μόνο με την προϋπόθεση ότι θα αναγνωρίσει ένα μέρος εξουσίας συναπισμένης, σοσιαλιστικής ή συντηρητικής. Πως υπέρισχε θα μπορούσε να ερμηνευτεί η επιθετική στάση όλων

α) ΤΟ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Το αμφιβόλιο εκλογικό αποτέλεσμα, αλλά και η σημασία των μεγάλων μεταβολών ενόψει της Ευρωπαϊκής ενοποίησης καθιστούν το πρόβλημα της κατοχής εξουσίας πρόβλημα πολιτικής επιδίωσης η πολιτικού θανάτου και για τους 3 μεγάλους φορεις του κρατουμού. Μπροστά σ' αυτή την προστική η νομή της εξουσίας αποκτά ιδιαίτερη σημασία και για τα τρία μεγάλα κόμματα. Κατά τέτοιο γίνεται φανέρω και από τον τρόπο με τον οποίο προβαλλεται το μοίρασμά της.

Η Ν.Δ. προσβάλλει την αυτοδυναμία της ή την ακυρεύοντα, το ΠΑΣΟΚ μια αμφιβόλη αυτοδυναμία αλλά κι έναν σχετικό μας συμμαχικής κυβερνησης (η προσφιλής τακτική των δύο ταμπλών του Α. Παπανδρέου) και ο Συναπισμός λόγω θέσης την υπαρξη μιας υπό όρους «προοδευτικής συμμαχικής κυβερνησης».

Είναι η πρώτη φορά που τα τρία αυτά κόμματα προβάλλουν κυβερνητικές αξιωσίες με ή χωρίς όρους. Επιτέλους, αυτό που τους διαχωρίζει ωχριά μποστά σ' αυτό που τους ενώνει. Γιατί εννοεί τους διαχωρίζει το προστό εξουσίας τους ενώνει δυο ποτέ άλλοτε το κυνήγι της.

των αξιωματούχων της πολιτικής πάνω στο ζήτημα της αποχής και του ακινδυνου μετά την απότελεσμα την Γ. Πέτρου:

β) Η ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΗΣΗΣ ΚΑΙ Η ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΑ ΤΗΣ.

Τα σκάνδαλα αποτελούν αυτή τη στιγμή το σημείο αναφοράς του προεκλογικού αγώνα. Η υποσχεση της καθαρούς φαντάζεται σαν πρόταση «εθνικής συστημάτισης». Οι εκτιμήσεις για τα σκάνδαλα ακόμα συνοπτικά είναι για την Ν.Δ. ότι αυτά οφείλονται στη πρόσωπα, για το ΠΑΣΟΚ ότι οφείλονται στις δομές και για τον Συναπισμό ότι οφείλονται και στα πρόσωπα και στις δομές. Οι ποστεινόμενες λύσεις συνοψίζονται στις σημαδιές εκδημοκρατισμός, διαφάνεια, ποινικές και πολιτικές ευθύνες στους ενόχους. Πώσο όμως από τις υποσχέσεις και τις προτάσεις τους που ο προεκλογικός χόρος τις κάνει εκ προσέμπιου πονηρές, η μέχρι τώρα στάση τους δεν επιτρέπει την υπαρξη καμμιάς αυταπάτης. Με απόλυτη σχέδον οιγυριά μπορούμε να ισχυριστούμε πως δεν υπάρχει η παραμική δόση αλήθειας στα λεγόμενά τους. Εδώ και 2 - 3 χρόνια που τα σκάνδαλα εμφανίζονται το ένα πίσω από το άλλο, όχι μόνο δεν έδειξαν καμμιά διάθεση αντίστασης, αλλά τουναντίον η υπαρξη τους στηρίζεται, αν όχι με τη συμμετοχή τους σ' αυτά, τουλάχιστον με την ανο-

χή τους. Κι από απόηρη, μαίας ανοχή η συμμετοχή είναι το ίδιο πράγμα. Εξάλλου η στάση τους σήμερα απέναντι στις απάτες είναι η ίδια και απαράλλαγη τουλάχιστον στα τελευταία 15 χρόνια. Δεν είναι δα και τόσο δύσκολη η εξήγηση.

Το οικονομικό σύστημα στην Ελλάδα, κατέπιεν καπιταλιστικό, δεν στηρίζεται στην ορθολογική ανάπτυξη του κεφαλαίου με συνέπεια την ορθή λειτουργία των μηχανισμών παραγωγής, κατανάλωσης, επένδυσης και επέκτασης του. Άλλα τουναντίον σένεν γενικευμένο ανοδολογισμό, συνέπεια της καθυπερηφάνειας ανάπτυξης αλλά και των εγχώριων ιδιαιτεροτήτων, όπου το κεφαλαίο παράγεται και αναπτύγεται με τις κομπίνες, τις μίζες, τα θαλασσοδανεια, την παρακονομία, τον παραποτισμό του κράτους, τις φοροαπάτες και τις αληλοκλοπές πάνω στον παραγόμενο πλούτο. Η λογική του ο.τι αφορά σε είναι η κυριαρχη λογική του συστήματος.

Μέσα σ' αυτό το σύμπλεγμα της απάτης η προσβάλλομενη «κάθαρση» θα πρέπει να στείλει στη φιλακή όλο σχέδον τον επιχειρηματικό κόσμο, παρέα μ' όλες τις κυβερνήσεις αν αναζητήθουν πολιτικές ευθύνες. Κάτι τέτοιο είναι προφανώς όχι μόνο αδύνατο, αλλά και επικίνδυνο για την καθεστώσα τάξη πραγμάτων. Κάθαρση και κοινωνική γαλήνη με τάξη και ασφάλεια είναι πράγματα αυσμηδίστατα. Πόσο μάλλον όταν το τελευταίο αποτελεί στόχο των κομμάτων, που δρουν στα όρια του συστήματος. Δεν μπορεί λοιπόν από τη μα να διατυπώνουν ποις «ο τόπος πρέπει να δηγει από τις περιπέτειες» και από την άλλη να ωρούνται για κάθαρση δηλαδή να μπει στο τόπος σε περιπέτειες.

Συνεπώς ποιούς σκοπούς επιτελεί η «κάθαρση»:

1. Προσβάλλοντας την «κάθαρση» χωρίζουν τον πολιτικό κόσμο σε «τίμιους» και «ανέντιμους». Κάτι τέτοιο εξηπτερετεί όχι μόνο την ψηφοθροφία αλλά και κάτι πιο απούδα: αποκούπτουν έντεχνα πως η εξουσία διαφθείρει από τη φύση της αιδιαίτερα καθαρή παραποτήτης μέσα από διεθνείς και παγκόσμιους μηχανισμούς έχουν καθεδρισθεί για «εθνική» ανεξαρτησία, δικτατορία, ποσιτιστικό θρόνο κ.λ. Η αλλαγή των σκηνικού γίνεται ολοφάνερη στο πρόγραμμα των συναπισμών, όσον αφορά το θέμα της ΕΟΚ, της ιδιωτικής ποστοβούλιας και της κοινοδουλευτικής ανταποσύνευσης.

Η Ευρωπαϊκή προστική των αφεντικών απαιτεί ρεαλισμό και αναθεώρηση των παλιών αδιάλλακτων θέσεων. Η ένταξη στο νέο σύστημα κυριαρχίας απαιτεί ελαστικά προγράμματα και ελαστικές ιδεολογίες.

ΣΗΜΕΙΑ ΣΥΓΚΛΙΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΟΠΟΙΗΣΗ.

Αναμφισβήτητα, η Ευρωπαϊκή ενοποίηση θα αποτελεσει την έναρξη του πιο σκληρού ανταγωνισμού των οικονομιών των χωρών - μελών. Η Ελλάδα σαν μέλος της ΕΟΚ των αφεντικών (η ΕΟΚ των εργαζόμενων μόνο στα διενεργα των Συναπισμού υπόφει) είναι αναγκασμένη για να μπει στο μεταδιομηχανικό παιχνίδι, να πάρει εκείνα τα μέτρα που θα αποτελέσουν τις ασφαλιστικές διαλέιδες της κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στην κοινωνία. Εδώ δρίσκονται και τα σημεία σύγκλισης των κομμάτων της Δεξιάς και της Αριστεράς. Είναι τα σημεία της παχέροιμης παροπτικής οικονομικής τοπές ανάπτυξης. Όμοια τώρα προφέρονται σε άλλες μορφές αργάνωσης της οικονομίας και κοινωνίας των, με προεξόρηση στην επιχειρησιακή ανάπτυξη και την ισχυ της ανάπτυξης και των θεσμών τους. Δεν ισχύει διατηρώς το ίδιο για την χώρα μας. Απέχουμε πολύ από τα όρια της ποστοτικής οικονομικής μεγένθυσης. Παραλλήλη δρώση, διατηρώνται κοινωνικά αιτήματα τα οποία γεννιένται από τις εξελίξεις που χρακτηρίζουν τις προηγμένες κοινωνίες. Έτοι π.χ. η επιταγή για διομηδανοκή ανάπτυξη προτείνεται πολλές φορές από τους ίδιους εκείνους ανθρώπους που προτείνουν ταυτόχρονα και την προστασία των περιβάλλοντος. Γενικότερα η συνέπεια αντιαποτικών κοινωνιών διεκδικούσεν συνοδεύονται από την απονοία οργανωτικής και δεσμικής υποδομής. Αποσύρεται δηλ. ένα επαρκής διεμικό πλαίσιο για την κοινωνικ

από σελ. 4

οργάνων των συμβιβασμούς αυτοίς. Τα αντιφατικά φαινόμενα που παρατηρούμε δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά, αν δεν κατανοήσουμε τον συνδετικό τους ιστό, δηλαδή το γεγονός ότι η ελληνική κοινωνία και οικονομία σύφενται σ'ένα εκσυγχρονισμό ρωφικού ποδομέτρου στο οικονομικό, τεχνικό, επιστημονικό και θερμικό επίπεδο. Φοβούμαστε ότι κανένας μέτρο δεν θα αποδώσει μακροποθεσία αν δεν ανανηφυθεί και δεν καρποφορήσει μια τολμηρά και μακρότερη προσπάθεια για την αναδιαπλαίσιωση της κοινωνίας μας συνειδησης. Που βέβαια, δεν θα εξαντλήσεται σε διατάξεις και παρανέστις, αλλά θα συντελέσεται καθημερινά μέσα από την πρακτική των πολιτειακών, διοικητικών και κοινωνικών οργάνων και θερμών».

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΣ: Η ΓΕΡΟΝΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ.

Και δέδαια δεν γίνονται εκλογές χωρίς την εξαιρετική (!!) Αριστερά. Η εξέλιξη της και η σημερινή της κατάληξη μας επιτρέπει να κάνουμε έναν σαφή διαχωρισμό ανάμεσα σ'εκείνα τα ψυχοπαθολογικά σχήματα (ΚΚΕ Μ.Α., ΟΑΚΚΕ, ΚΔΕ, ΣΑΚΕ, κ.λ.π.) που έχουν μείνει ακόμη στην εποχή, όπου οι επαναστάσεις γίνονται με εμπροσθογεμή καρυοφίλια και τουγκάνες και σ'εκείνα τα σχήματα που έχουν αντιληφθεί τις αλλαγές στο σχημικό της παγκόσμιας κατάστασης κι έχουν συπειρωθεί γύρω από μερικούς μεν, αλλά σύγχρονους προβληματισμούς.

Κι ενώ οι μεν πρώτοι, δύο ακίνδυνοι είναι ακανονισμένο σχήμα, άλλο τόσο είναι και σαν άτομα δεν συμβαίνει το ίδιο με τους δεύτερους. Και να εξηγούμαστε για να μην παραξενούμαστε. Σ'ολόκληρη την Δυτική Ευρώπη και στην Ελλάδα είναι ολοφάνερη η στροφή δχι μόνο των κρατών αλλά και των κοινωνιών προς τον συντηρητισμό. Αυτή η στροφή έχει σαν αποτέλεσμα τον αυταρχισμό των κρατών και σαν αιτία την οπισθοχώρηση μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας που

από σελ. 3

δρυματική αρωγή, που εκδηλώνεται σαν εθνομαραία ή και συχνότερη προσωπική ή τηλεφωνική επικοινωνία με τον απολυόμενο και σαν προτομασία του εργαστακού και οικογενειακού του περιβάλλοντος, μπορεί να κρατήσει μέχρι 2 χρόνια (!!!).

Η επιτήρηση λοιπόν συνεχίζεται και μετά την αποφυλάκιση του απόμου, ενώ τα αποτελέσματα της τυμπαίας, ο εναρμονισμός του δηλ. με το μοντέλο της κοινωνικά επιμηρητής συμπεριφοράς, ελέγχεται οκατάπαυστα. Μάντυν τον τρόπο, με το στηγματισμό δηλ. των αποφυλακισμένους διευρύνεται η απόσταση ανάμεσα σε νορογείες-μη νομοταγείς πολίτες και νομιμοποιούνται τα μέτρα για την χειραγώηση η εδόντωση των δεύτερων.

Με αυτό το κείμενο δεν οκοπεύουμε να επικεντρώσουμε την κριτική μας στο ότι με τη φυλακή δεν μειώνεται το ποσοστό της «εγκληματικότητας» (φαινόμενο της υποτροπής), αύτε να αναζητήσουμε εναλλακτικούς τρόπους έκειστες της στερητικής της ελευθερίας ποινής. Δεν οκοπεύουμε να ζητήσουμε από το κράτος να χορηγήσει τους οικονομικούς πόρους που είναι αναγκαίοι για την αλοποίηση των παραπάνω θεσμών και μέτρων, αύτε μας απασχολούν οι θεωρίες περί

Να λοιπόν τι κρύβεται πίσω από τις αριστερές και δεξιές προγραμματικές διακηρύξεις για την αναβάθμιση των θεσμών. Η απόλυτα ελεγχόμενη κοινωνία μέσα από νέους και συμπαγείς θεσμούς είναι άρας για την επιβολή της τεχνολογικής κυριαρχίας του Κράτους. Και προς αυτή την κατεύθυνση η σύγκλιση αριστεράς και δεξιάς είναι ενδεικτική. Τα εκδημοκρατισμένα ευχολόγια της αριστεράς δεν είναι παρά οι νωχελοί δισταγμοί της λίγο πριν την ολική απωδοχή της νέας τεχνολογικής κυριαρχίας του κράτους και του κεφαλαίου.

Η αποχή από οποιονδήποτε (νέο ή παλιό) θεσμό του κράτους είναι το πρώτο και κύριο μέλημα όσων επιζητούν τον πόλεμο μ' αυτό.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Το ότι η αναφορά έγινε στα τοίχα μεγάλα κόμματα, ουδόλως αλλάζει τις θέσεις μας για τους μικρούς της επισήμης πολιτικής. Τα μικρά κόμματα που επιμένουν στην «οφάντια» τους και απέφυγαν να συστεγωστούν με μια απ' τις 3 κυριαρχίες λογικές της εξουσίας, μπορεί να ονειρεύονται αυτοδύναμη παρουσία στη Βουλή, αλλά είτε το πετύχουν είτε όχι, δύο επιλογές έχουν: ή να αυτοδιαλιθυτούν και να αποδεχθούν την χρεωκοπία τους ή να συμπαρασταχθούν με μια απ' τις 3 κυριαρχίες λογικές, αν δεν θέλουν να κατανήσουν το φολκλόρ της πολιτικής.

(Οσο για τους «αντιεξουσιαστές» των εκλογών, ας έχουν υπόψιν τους πως όπου λαλούν πολλά κοκόρια αργεί να ξημερώσει και ίσως να μην ξημερώσει ποτέ)

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Εχοντας εξετάσει στο σύνολό της την σημερινή κατάσταση η θέση μας απέναντι στις εκλογές είναι σαφής: Συνειδητή αποχή η άκυρο, με άλλα λόγια σαμποτάρισμα των εκλογών.

Με ποιά όμως προοπτική;

Τώρα που όλες οι πολιτικές δυνάμεις, από την άκρα δεξιά μέχι την άκρα αριστερά, τους «αντιεξουσιαστές» και τους εναλλακτικούς, έχουν μπει στο παιχνίδι των εκλογών αναγνωρίζοντας στο κράτος μια δύναμη τόσο ενισχυμένη που ποτέ άλλοτε δεν είχε, η πρόταση της αυτοργάνωσης του αντικρατικού αγώνα, είναι επικαιρή δυστοπέ. Η σύγκρουση και η σήμερη με τις δυνάμεις που το συγκροτούν απαιτούν αποφασιστική, καθημερινή δράση και προσοχή, όχι μόνο γιατί το κράτος φαίνεται πιο ισχυρό απ' τους επαναστατές, αλλά και γιατί τα πρόσωπα της κυριαρχίας καθημερινά αλλάζουν, παίρνοντας άλλες φορές αντιδραστική ή άλλες φορές οιστοπαστική μορφή. Ο αντιθεσμός αγώνας κατά του κράτους προβάλλει σήμερα, τουλάχιστον σαν αναγκαία συνθήκη για την διαφύλαξη των επαναστατικών αξιών.

κοινωνία που ανατέλλει (μεταδιομηχανική-ηλεκτρονική). Οι κυριαρχού της νέας κοινωνίας μη έχοντας πια την ανάγκη της ποσοτικής ανάπτυξης και επέκτασης της οικονομίας, στρέφονται σε άλλες μορφές οργάνωσης - της με προεξόντα στοιχεία την ποιότητα ζωής και την υφή της ανάπτυξης, με σαφείς οικονομικούς προσαντολισμούς.

Συνειδητά η ασυνείδητα λοιπόν το κίνημα αυτό είναι εγκλωβισμένο στο παιχνίδι της κυριαρχίας.

Επειδή όμως στην Ελλάδα δεν μπορούμε να μιλήσουμε ακόμη για κίνημα, αλλά για κίνηση μικρών πολιτικών ομάδων, μπορούμε να πούμε με σιγουριά ότι συνειδητά παίζουν το παιχνίδι του Κράτους, αφού η κάθοδος τους στις εκλογές τουλάχιστον επικυρώνει τα εγκλήματα του κοινοβουλευτισμού. Δίνοντας ταυτόχρονα τα απαραίτητα άλλοθι στην επίσημη εξουσία. Κατά συνέπεια η αντίσταση στην κρατική κυριαρχία δεν μπορεί παρά να είναι ταυτόχρονα και αντίσταση σ'όλες εκείνες της ενδιάμεσες εναλλακτικές λύσεις του εφικτού που την επικυρώνουν.

αναπαράγοντας έτσι τις κοινωνικές ανισότητες, ενώ οι νόμοι, σαν συγκεκριμένη έκφραση της ίδιας εξουσίας, ούτε θέδαια είναι «δίκαιοι», ούτε η κοινωνική τάξη που υποστηρίζουν είναι «ηθικά παραδεκτή».

Γιαυτό και η άρνηση εφαρμογής του νόμου, συμβαλλίζει την έμπρακτη αμφισθήτηση από τους άνθρωπο, τόσο του ίδιου του νόμου όσο και εκείνων που είναι σε θέση να τον επιβάλλουν. Δεν παραγνωρίζουμε άλλωστε το γεγονός ότι η παράδοση του νόμου μπορεί να οφείλεται στους ρόλους, τις αξίες και τους θεσμούς που προωθεί το κράτος, κυρίως με τη βοήθεια των ιδεολογικών μηχανισμών του, και που ο πολίτης αποδέχεται και υιοθετεί διαπράττοντας τα «εγκλήματα». Εκείνα που υπαγορεύονται από τους θεσμούς (π.χ. εγκλήματα τιμής).

Εποιηση, η περί «εγκληματικής φύσης» θεωρίες συντελούν στη συγκαλυπτηριακή προσπάθεια των θεσμών που δρίσκονται και λειτουργούν μέσα στην κοινωνία. Οικογένεια, σχολείο, πανεπιστήμιο, στρατός, μέσα μαζικής ενημέρωσης, γραμματείο, νοσοκομείο, ψυχιατρείο, δικαστηρία, αστυνομία και πλήθος άλλων παρόμοιων μηχανισμών, φαινομενικά πολύ διαφορετικοί, όλοι ασκούν την ίδια εξουσία με στόχο την κανονικοποίηση. Οι κριτές των αποτελεσμάτων αυτής της λειτουργίας είναι πανταχού παρόντες και πάντα πρόθυροι να επέμβουν.

Γιαυτό πρέπει σήμερα, όλοι όσοι επιμένουν υπότιστονται, είτε «μέσα» στη φυλακή δρίσκονται, είτε «έδω» απ' αυτήν, να αρνηθούν την προοπτική μιας κοινωνίας που η άψογη λειτουργία των μηχανισμών της θα παρεμποδίζει από τη γέννηση της κάθε παράνομη πρακτική, να αμφισθήτουν έμπρακτα τους μηχανισμούς εκείνους που τείνουν στην επέκταση του θεσμού της φυλακής, στην δημιουργία τελικά της κοινωνίας - φυλακής.

Για τα πυρηνικά αποβλήτα του Δημόκριτου

Τα πυρηνικά αποβλήτα υποτελούν τον σημαντικότερο παράγοντα οικολογικής και περιβαλλοντολογικής καταστροφής του πλανήτη. Ακριβώς επειδή είναι τα καταλοιπά των πυρηνικών αντιδραστών, και ο χρόνος ωρής τους ανέγειται από μερικές χιλιάδες χρόνια μέχρι και εκατοντάδες χιλιάδες. Το αποτέλεσμα είναι να εκπληκτικούς ρυθμούς μολύνονται τα περιβάλλοντα όπου βρίσκονται, μιας και καμιά από τις υπάρχουσες μεθόδους, όπως ταφή, καύση, δεν είναι απλάτα στήγυοπτη - αντίθετα προσφέρουν μηδαμίνες εγγυήσεις.

Στην Ελλάδα λειτουργεί ένας πυρηνικός αντιδραστήρας στο Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών «Δημόκριτος». Ο «Δημόκριτος» κατασκευάζει ραδιοστοτά, δηλαδή στοιχεία όπου παρατηρείται το φαινόμενο της έκλιψης ραδιενέργειας, όπως ιδιοί, καίσιο κλπ, τα οποία όπως λένε οι «ιειδικοί», έχουν μικρή διάρκεια ζωής. Όμως τα όρια ασφαλείας για λόγους σκοπιμότητας είναι ευμετάβλητα και έτσι αποκρύπτεται η πραγματική έκταση της επικινδυνότητας της εκλίψης ραδιενέργειας. Για παράδειγμα, η ποσότητα ακτινοβολίας που έχουν δεχτεί τα χόρτα και τα σιτηρά του τρώμε, τα καθιστά άκρως επικινδυνά, ομως μένουν ακόμα στην αγορά. Την ραδιενέργεια που εκλύεται κατά την πυρηνική αντιδραστή και στη συνέχεια εμπειρεύεται στα παράγωγά της (ραδιοισότοπα - καταλόιτα) δεν μπορεί να την σταματήσει κανείς (π.χ. το πλαυτωνίο έχει 23000 χρόνια ζωής).

Έτσι από τη λειτουργία του Δημόκριτου υπάρχουν σοβαρά προβλήματα διάθεσης των αποβλήτων προς ταφή, φύλαξη αποθήκευση. Ένα μέρος των αποβλήτων δημιουργείται στην απόσφαρα κατά την αντιδραστή, ενώ άλλο μένει σε περίπου χρόνο μέσα στον αντιδραστήρα μέχρι να μειωθεί η ακτινοβολία

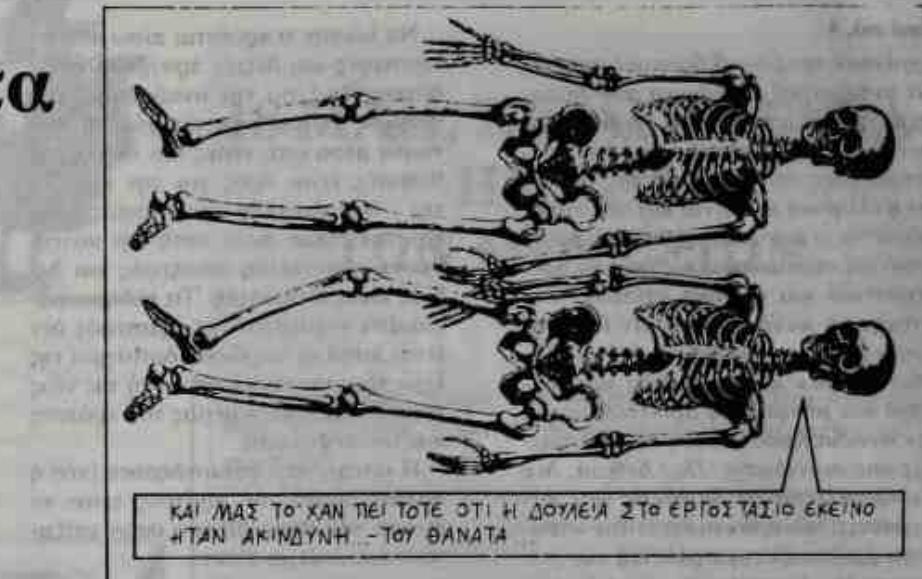
του και είναι μέρος που η διάρκεια ζωής του είναι πολύ μεγάλη αποθηκεύεται σε βαρέλια από μόλυβδο.

Όμως αυτή η μεθόδος δεν είναι καθόλου ασφαλής γιατί ο μόλυβδος λόγω της χημικής του σύστασης είναι μακροπρόθεσμα ευάλωτος στο νερό και στον αέρα. Ετσι καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορεί να υπάρξει σε ένα βαρέλι που πρέπει να διαρρεύσει ένα υλικό που ζει 30000 ή 50000 χρόνια. Συχνά τα βαρέλια θέρευται σε παλιά ορυχεία. Ο Δημόκριτος που τα αποβλήτα του προέρχονται και από την αλλαγή καυσίμου, τα συσκευάζει σε μεγάλα βαρέλια, τα οποία μένουν εκτεθεμένα στις καιρικές συνθήκες πολύ καιρό. Από κει και πέρα τα ίχνη τους χάνονται. Κανείς δεν ξέρει με σαφήνεια που πάνε.

Έτσι γεννιέται το πρόβλημα: που πάνε και πώς φιλάσσονται τα αποβλήτα του Δημόκριτου.

Σίγουρα η βολικότερη και πιο οικονομική μεθόδος γιαυτών είναι η ταφή και αν υπήρχε συγκεκριμένο μέρος με «προδιαγράφες» θα ήταν λίγο πολύ γνωστό. Ετσι λόγω της γεωμορφολογίας της Αττικής, αλλά κύρια επειδή ο «Δημόκριτος» βρίσκεται στον Υμηττό, τα πιο πρόσφορα μέρη από απογη «ασφάλειας», οικονομίας, ανετης και όχι εμφανούς μεταφοράς είναι οι στρατιωτικές γευκαταστάσεις στον Υμηττό (Παιανίας - Βαρπάκια τα εγκαταλεμένα ορυχεία στην ευρύτερη περιοχή του Λαυρίου).

Ο Υμηττός είναι ένα δουνό με μεγάλα καρστικά έγκοιλα (στήλαια - βάραθρα κλπ) και συγκεκριμένα στις στρατιωτικές περιοχές υπάρχουν βάραθρα στα οποία απαγορεύεται η προσβαση ακόμα και στους σπηλαιολόγους. Και αν σκεφτούμε ότι τα σπήλαια λόγω του ασθετολίθου που είναι πέτρωμα αδιακέραστο από τη ραδιενέργεια (σύμφωνα με μελέτες, τα σπήλαια θεω-

ΚΑΙ ΜΑΣ ΤΟ ΧΑΝ ΠΕΙ ΤΟΤΕ ΤΩΤΗ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΑ ΕΡΓΟΤΑΣΙΑ ΕΚΕΙΝΟ ΉΤΑΝ ΑΚΙΝΔΥΝΗ - ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΑ

ρούνται από τα πιό ιδιαίτερα καταφύγια σε περίπτωση πυρηνικού πολέμου). Θέλουμε ότι είναι ότι το βολικότερο μπορούσε να υπάρχει για την αποθήκευση των αποβλήτων, χωρίς έσοδα και με αρκετή μιστικότητα. Ετσι υπάρχουν φυσικές αποθήκες χωρίς κόστος κατασκευής και μακριά από τις ερωτήσεις «ενοχλητικών».

Στην περιοχή κοντά στα ραντάρ στον Υμηττό υπάρχουν 2 βάραθρα (Πύργος - Παρείγηση) στα οποία δεν έχουν μπει σπηλαιολόγοι από το 1956 γιατί δεν βρίσκονται την είσοδο, ενώ άλλα ανανύμα βάραθρα μέσα στην απαγορευμένη περιοχή έχουν κλείστει με τοιμέντο.

Η ίδια περίοδο καταστάση επικρατεί και στη Βάρη, ιδιαίτερα στα βουνά πάνω από τις εγκαταστάσεις της Σχολής Ευελπίδων (στην περιοχή μετά τον Κρεματό Λαγό).

Ας δουμε όμως και την περιοχή του Λαυρίου, όπου υπάρχουν χιλιάδες αφύλλακτα ανοίγματα σε οκτώ δεκάδων χιλιομέτρων. Καθός το μεγαλύτερο πηγάδι, που έχει βαθος διακόσια μέτρα (πηγάδι του Σερπέρη) είναι μέσα στο χώριο δεν θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν. Άλλα υπάρχουν οκτώ επίπεδα με χιλιάδες εισόδους που είναι αδύνατον να ελεγχθούν.

Σε ιατρικό συνέδριο που έγινε πρόσφατα στο Λαύριο στις 9-5-89 ορίσμανοι παιδιάτροι ανακοίνωσαν ότι πρέπει να ληφθούν μέτρα για την προστασία των ανθρώπων να συμφωνήσουμε ότι η πυρηνική ενέργεια «ειρηνική» ή «πολεμική» είναι άχρονη αλλά και να δράσουμε πρίν δρεθούμε να χυλοφράγουμε στους δρόμους και να «ακτινοβολούμε».

Οπως και να είναι τα πράγματα, όπου και αν φιλάσσονται τα αποβλήτα καρμία εγγύηση δεν μπορούν να μας δώσουν τα βαρέλια από μόλυβδο εφόσον μια πιθανή διαρροή δεν πρόκειται να αντιχειθεί ποτέ.

Είναι καρός όχι μόνο να συμφωνήσουμε ότι η πυρηνική ενέργεια «ειρηνική» ή «πολεμική» είναι άχρονη αλλά και να δράσουμε πρίν δρεθούμε να χυλοφράγουμε στους δρόμους και να «ακτινοβολούμε».

ΠΑΤΗΣΙΑ - Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΠΑΤΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΓ. ΚΑΡΑΒΙΑ

Από 8-4-89 το κτήμα (ιδιοκτησίας του Οργανισμού Σχολικών Κτηρίων) που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Πάτρων και Ευγ. Καραβία είναι ανοιχτό για τους κατοίκους της περιοχής. Ο χώρος εκτασης 2 περιους στρεμμάτων, είναι κατάφιτος από 100 και πλέον δένδρα μεταξύ των οποίων πολλά είναι αιώνιδα. Στον ίδιο χώρο βρίσκεται και ένα τριώροφο κτίριο, με τα υποστοιχικά του, ιδιαίτερους αρχιτεκτονικούς ύφους.

Σε μια περιοχή όπως τα Πατήσια όπου οι πολικατοίκες αυτά τα τοιμενιένια τέματα στους οποίους πολλά είναι εδαφανίσεις κάθε χώρο πράσινου και το ζεπέρασμα των ορίων των διαφόρων ρυπαντών αποτελεί καθημερινή ρουτίνα, αυτό το κτήμα είναι πραγματικός για την περιοχή.

Είναι με πρωτοβουλία του KENTROU ENALLAKTIKON KINHSEON και της EΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ στις 8-4-89 πραγματοποιήθηκε κατάληψη στο χώρο.

Η συσπείρωση των κατοίκων γύρω από αυτή την ενέργεια είναι πρωτοφανής και αναδεικνύεται το πραγματικό πρόβλημα της περιοχής, οπου οι κατοίκοι της έχουν ξεχασει το χρώμα των φύλλων των δένδρων. Ζωντας σε δινεμέσιατα κλουβιά.

Έτσι αφού καθαριστόκε ο χώρος πραγματοποιήθηκε η 1η Γενική Συνέλευση, η οποία εξέδωσε το εξής ψήφισμα:

- Διατηρούνται και αξιοποιούνται προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης της ζωής μας τόσο η έκταση του πράσινου, όσο και το κτίριο.
- Από σήμερα 8-4-89 απελευθερώνεται ο χώρος και καταλαμβάνεται από τους κατοίκους.

- Διατηρούνται και αξιοποιούνται προς την κατεύθυνση της αναβάθμισης της ζωής μας τόσο η έκταση του πράσινου, όσο και το κτίριο.

- Όλος ο χώρος γίνεται αυτοδιευθυνόμενο πολιτιστικό πάρκο. Διοργανώνονται πολιτιστικές και λοιπές εκδηλώσεις.

Η διαχείριση του χώρου ανήκει αποκλειστικά στην αρμόδιητη της επιτροπής κατοίκων που προήλθε από την ομηρινή Γενική συνέλευση.

- Οργανώνεται η παρέμβασή μας και σε άλλους χώρους για τη δημιουργία ζώνης πράσινου στη περιοχή.

Το ψήφισμα αυτό υπογράφεται από 1.500 περίου κατοίκους μεταξύ των οποίων δημιουργείται ένα δίκτυο επικοινωνίας τέτοιο, που να επερέπει την ενεργοποίηση και δυναμική αντίσταση όλων των κατοίκων που φέρνουν μεζέδες

τόσες.

Η ενεργοποίηση δεν περιορίζεται στην έκδοση ενός ψηφισματος και στην συλλογή υπογραφών συμπαράστασης. Έτσι τις αμέσως επόμενες μέρες αφού διαμορφώνεται ο χώρος δημιουργείται αναμυκτήριο το οποίο το λειτουργούν κατοίκοι με διάδικτος. Παράλληλα διοργανώνονται πολιτιστικές εκδηλώσεις και με πρωτοβουλία κατοίκων διδάσκονται μαθήματα Γαλλικών και υφηλίκης ραπτικής σε όσους ενδιαφέρονται. Στις 15-4 γίνεται λαϊκό πανηγύρι με τη συμβολή όλων των κατοίκων που φέρνουν μεζέδες

από τα οπίτια τους και διασκεδάζουν μέχρι το πρωί.

Μια άλλη κοινωνική διάστασ

Ποιος θα θεραπεύσει τους θεραπευτές;

Σ' αυτή την παρέμβασή μας δεν μιλάμε, όπως σαν «ειδικοί», όπερε σαν αναλυτές των κοινωνικών φαινομένων. Η γνώμη μας προέρχεται μέσα από εμπειρίες που μαζεύψαμε στην πορεία της επιστούφες.

Επίσης δεν θέλουμε το κοινωνικό νησί επαγγελματικό κακό, κανενός.

Απλώς υπερασπίζόμαστε ένοιες και αξίες, που σε καποια στιγμή της ζωής μας ακολουθήσαμε (από αδυναμία, από άγνοια ή από σπιδήποτε άλλο) σε δρόμο που περιτέχνα είχε διασπεύσει η καταναγκαστική κοινωνία.

Στη πορεία της εξουσίας, για την πλήρη αποχαίνωση της κοινωνίας, η πρέζα λάμψει εδώ και αρκετά χρόνια πρωτογενιστικό ύδρο. Βέβαια τελευταία λαίδευε διαστάσεις κοινωνικής πληργής, αλλά αυτό ήταν υπό τον έλεγχο των κρατούντων και οι ίδιοι δεν ανησυχούν καθόλου γι' αυτό.

Πέρα από κάθε φιλοσοφία, φυγανάλυση, μυθοποίηση, η πρέζα επιλέχτηκε από τους εξουσιαστές σαν αντίδοτο στις ανησυχίες και αμφισβήτησες των νέων, που εγκυμονούσαν μια κοινωνική ανατροπή. Μαζίκες διαστάσεις πήραν την κρίσιμη δεκτεία του 60 στην Αμερική. Ενα αρκετά μαζικό κοινωνικό κίνημα, ασφαλήσκε απ' αυτή. Η μυθοποίηση της από τους «ειδικούς» και άγνοια της νεολαίας την εφεραν στο πρωτόγενο σαν τη μόνη άνωντη αντίδραση σ' όπους κουράσηκαν, σ' άσους δεν συγκινούνταν πια από τον απαρχάμενο μαρξισμό, σ' άσους δεν έβρισκαν πια, κανένα νόημα και καμιά ουσία στην καταναγκαστική καθημερινότητα της ζωής.

Επόμενο ήταν λοιπόν, να εξαπλωθεί σε κάθε «πολιτισμένο» και προδευτικό κράτος. Πρέπει να πούμε, ότι σε μια ελεύθερη κοινωνία, θα μπούσε κάποιος να δάλει ένα πιάτο ηρωινή μπροστά του και να την τρώει με το κουτάλι χωρίς να ενοχλεί τους άλλους, αλλά συντε και οι άλλοι αυτόν, εφ' ούτον θα ήταν η επιλογή του. Όμως τίναι πια ξεκάθαρο στη ηρωινή τίναι επιλογή μόνο για καταπλευρώντας. Σε μια ελεύθερη κοινωνία, η πρέζα θάνατος εντελώς άχρηστη. Μαζί με την ανατροπή του κοινωνικού καταναγκασμού, θα ανατραπεί και ο δικός της καταναγκαστικά μυθοποιημένος ρόλος.

Στην πορεία της υπάρχουνας κοινωνικής καταστάσης, είναι επίσης ξεκάθαρο ότι η πρέζα θα γίνει απαντήτη στις παραγωγικές μάζες. Και οι κρατούντες θα γελάνε βλέποντας τον υπνοτισμένο συρρετό να εκτελεί την «ιστορική αποστολή του».

Ας κάνουμε όμως μια ανασκόπηση της πορείας για την προσπάθεια θεραπείας από την ηρωινή. Πρώην πρέζα και αλκοολικοί με επικεφαλής τον Τζακ Ντέτερι, δημιύνοντας από την φυλακή, έχουν κατασταλέψει στην απονή, όταν διαβούλος λόγος που ο εξαρθρωμένος ξαναγινόταν στις ιδρυμένες, είναι η έλλειψη αυτοπειθαρχίας εμπιστοσύνης στον εαυτό του καθώς και υπευθυνότητας, απέναντι στις ανάγκες της καθημερινής του ζωής. Αγοράζουν λοιπόν, για κτήμα στην Καλιφόρνια και εκεί δημιουργούν την πρώτη θεραπευτική κοινότητα. Το «Σίνανον» θα μείνει φυσικά στην ιστορία, όπως καθε γνήσια και αυθόρυμη κίνητα.

Τα αποτελέσματα λοιπόν, αυτής της κοινοτήτας, υφένδησαν τους «ειδικούς επιστημόνες» του Αμερικανικού κατεπιστήματος. Αυτή η κίνηση χάλασε την εικόνα του Κράτους-προστάτη κι αυτό φυσικά δεν άρεσε καθόλου στους εργοδότες τους. Επρεπε αυτή η αυθόρυμη κίνηση να αφορούσε. Για να το καταψέρουν ομως αυτό, έπρεπε πρώτα να υποβαθμίσουν το «Σίνανον». Το αποκάλεσαν ορδαρό, απολίτιστο και αναχρονισμένο, και ανέλαβαν αυτοί να φτιάξουν ένα συγχρόνιο και «πολιτισμένο» θεραπευτικό πρόγραμμα. Δελέαζοντας μερικούς από τους αποφοιτους του «Σίνανον», τους ένταξαν στο θεραπευτικό προσωπικό και έτοις έδωσαν στο «επιστημονικό» τους δημιουργήμα και το απαραίτητο «αυθεντικό» πρόφρ.

Έτσι μετά από μερικά χρόνια λειτουργίας αυτού των καθ' ολα εξαρτώμενων από το κράτος και την εκκλησία, κοινοτήτων, οι ειδικοί καυγόντων περήφανοι, ότι οι εργοδότες ολόκληρης της Αμερικής, μάλλον μεταξύ τους για το ποιός θα προσλάβει στις επιχειρήσεις τους, τους τελεόφοιτους αυτούς των «θεραπευτικών προγραμμάτων».

Με τους ίδιους κανόνες και όμοια ιδεολογία, λειτουργούσε και η «Ιθάκη». Αυστηρά καθετή θεραρχία, χωρίς αντιμήση αποδοχής των εντολών του ανατέρουν, τιμωρία για τις παραβάσεις των κανονισμών, μικροσκοπική φειτοποιία. Δομή και ηθική λοιπον, πάραντη από την σύγχρονη καταναγκαστική κοινωνία. Κι αν σηκώνουμε τα ματιά μας και δούμε ποιός στέκεται πάνω από τον διευθυντή-Θεό στην κρατική θεραρχία, τότε καταλαβαίνουμε τι άφες κοπανιστός, είναι οι υστερικές φανάρες του διευθυντή-Θεού περι αυτονομίας, αυτοδιαχείρισης και διάφορων άλλων φιλοπατικών τατάτων.

Το δόγμα της θεραπείας δασιάζεται στην εξής «επιστημονική» αποφή: «Ο πρέζας είναι ένα ανώριμο άτομο χωρίς επιστημονικές δομές». Αυτό λοιπόν, που του χρειάζεται είναι να δομηθεί εκ νέου. Έδω ακριβώς, δρίσκεται και το μυστικό της «θεραπείας». Ποιες θα είναι αυτές οι δομές; Φυσικά είναι κομψές και ομψιές στα μέτρα των κοινωνικών κατεστημάτων. Η καλλιέργεια της ενορχής στο άτομο για πράξεις, σκέψεις και συναντημάτων είναι από την οσιοθετηση του κοινωνικά αποδεκτού είναι ο θεμέλιος λίθος της κανονιόγιας δομήσης του πρεζάκια.

Οι «θεραπευτές» έφερουν καλά ότι η πλειοψηφία των «αδικιών» έχει πρόβλημα με την εξουσία, όπως επίσης εχει και υπερβολική τάση για αμφισβήτηση. Η «κοινωνική επανένταξη», απαιτεί αυτά τα «κακά» χαρακτηριστικά, να αντικατασταθούν με την πλήρη αποδοχή του κοινωνικού κατεστημάτου και την ανενόρων προσαρμογή του θεραπευμένου πλα πρεζάκια, στα καλούπια της καταναγκαστικής κοινωνίας. Κάθε τάση λοιπόν, για αμφισβήτηση κτυπιέται σαν αντιθεραπευτική, σαν δείγμα ότι ο πρεζάκιας δεν θέλει να αλλάξει. Έτσι ο μήδος διανωίζεται.

Για τους «ειδικούς» θεραπευτές, πό καλά στη θεραπεία του, παιει αυτός που δείχνει με χριστιανική ευλάβεια την ευγνωμοσύνη του προς τους «Σωτήρες-θεραπευτές». Το ίδιο κάνουν κι αυτοί προς τον «Θεό-Διευθυντή», ο οποίος είναι ο απόλυτος άρχοντος, ο αδιαμφισβήτητος ήγεμόν. Άλλοι ων σ' αυτόν, που διλήπτει να λει στις: «το ήβελα ΕΓΩ και έγνα καλά, εσείς απώς με βοηθήσατε». Ακόμη δε, χειρότερει για αυτόν αν τολμητεί να κανει τις δίκες του επιλογές και να τραβήξει το δικό του δρόμο, έξω από τις φάσμες του «Θεού-Διευθυντή». Φτανει αυτός ο απόλυτος άρχοντος, στο σημείο να αμφισβήτει, ότι ο θεραπευμένος είναι πρόγματι θεραπευτικός. Με εμφεο και πλάγιο τρόπο, περνάει μηνώνατο στους συγγενείς, ότι «κάτι δεν πάει καλά μ' αυτόν». Οι δε γονείς που τον έχουν σαν Σωτήρα τους και είναι έτοιμοι να αυτοκτονήσουν αν αυτός τους το ζητήσει, χαφτούν το παραμύθι χωρίς καν να σκεφτούν. Αφού το λέει ο «Διευθυντής-Θεός» είτοι ήνων!

Στο τεύχος 34 της «Ρήξης» διαδάσσουμε με στόμα ανοικτό από την έκπληξη, τον «Διευθυντή-Θεό» να δηλώνει κατηρρούματικά: «Πιστεύω ότι δεν ιπάρχει μεγάλεργος φαναριάς απ' αυτόν που αποκεί είναι χριστιανικός ηρώης οι μια ομάδα, που μετανούγει χωρίς κακιά διαδικασία». Εδώ δρισκεται και η διαπροφή της πραγματικότητας. Είναι το σημείο, όπου η θεωρία με την πρέζα δεν συναντίστηκε ποτέ σε μια κοινή συνισταμένη. Όλα αυτά τα γλαυκωπάκια μηνύματα, έχουν απλώς σαν στόχο, να ζεριζωτούν από τον θεραπευμένο πια πρεζάκια και την πιραματοχή τοίνια αντίδρασης και αμφισβήτησης. Στην

πραγματικότητα είναι όπλως τεχνάσματα των «ειδικίων» της κοινωνίας του θεάτρου, για να κρατήσουν τις ισορροπίες ανάμεσα στην αποχαίνωση και την φυσική τάση των ανθρώπων για αμφισβήτηση.

Έτσι λοιπόν, ο «Διευθυντής-Θεός» ωρτίζει πλήθης θεραπευμένους, μόνο αυτούς που ζουν, εκφράζονται και αντιδρούν σύμφωνα με τους νόμους και τις επιταγές της καταναγκαστικής κοινωνίας. Δηλαδή στη πορεία που δείχνει το ιερό δάκτυλο Του. Καποιοι θεραπευτές, στα πρώτα χρόνια λειτουργίας της Ιθάκης, που πορεύασαν να εφαρμόσουν στην πράξη αυτές τις πραγματικά επαναστατικές θεραπευτικές θεωρίες, εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση.

Μα το κυριώτερο δείγμα του χαρακτού, που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτά που ο «Διευθυντής-Θεός» λέει, και σ' αυτά που κάνει στη πράξη, είναι το ότι χρησιμοποιεί τα θεραπευόμενα μέλη, υποδόλοντας τους απαντήσεις στην επιθέσεις που δεχεται ο ίδιος, από άτομα η οργανώσεις. Δείχνει λοιπόν ότι, είναι πρόγματι ο χαρισματικός ηγέτης που καθοδηγεί μια ομάδα, χωρίς δημοκρατική διαδικασία. Σ' αυτό το σημείο, όμως δέλλευμε να του εκφράσουμε την κατανόησή μας. Είναι πολύ δύσκολο για έναν θεωρητικό, να δεχτεί την καθημερινή επαναστατική έκφραση της ζωής. Όπως επίσης είναι, πολύ δύσκολο να ξεφύγει από την μικροσκοπική ηθική που είναι δαθιά μιζωμόντας της ζωής. Όπως επίσης είναι δύσκολο να δεχ

«ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ» και «ΑΔΙΑΦΟΡΟΙ» ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Οι ενδοχαθεστωτικές αναστατώσεις, που προχλήθηκαν από την έκρηξη του «σκάνδαλου Κοοκωτά», συνεισφέρουν τις δικές τους αποκαλύψεις σχετικά με τη δυναμική και την αληθινή ταξική φυση δασικών θεσμών λειτουργιών της αστικής κοινοβούλευτικής δημοκρατίας, της «δημοκρατικής δικτατορίας» των αφεντικών. Με επίκεντρο τη νομή της πολιτικής εξουσίας, στο επίκαιρο πλαίσιο των ανακατατάξεων και τριβών που καθορίζονται από την εφαρμογή της στρατηγικής της εκσυγχρονιστικής αναδιάρθρωσης, τα διάφορα κέντρα λογίσ (οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής) αποδύνονται σε έναν θυελλώδη ανταγωνισμό, ο οποίος (πέρα από την ψευδέστατη ταύτιση του με μια μανιχαιστική αναμέτρηση των «έντιμων» με τους «ανέντιμους») σε ορισμένες εκδηλώσεις του και όψεις του μετατρέπει την κοινωνία σε ανυπεράσπιστο θύμα της βάναυσης υποχειρίσιας των ανθρώπων του Τύπου και των δικαστών. Η επιστημονική οργανωμένη δημαρχιγιά των εφημερίδων και η αδιστάκτη υπεροδόσυλια της δικαστικής συμφορίας, προσδιορίζουν το κατάφιρο γένεται μας «χρίσης» που

τα άρια και η κοινωνική σημασία της μας δίνονται από την αγανώδη αναζήτηση της αποτελεσματικότερης διαχειριστικής στρατηγικής και τις κομματικολογιτικές αντιπαλότητες που αυτή καθορίζει. Πίσω από τα τείχη που οικοδομεί άλλη αυτή η σκηνοθετημένη «συντέλεια», κρύβεται η αντιφατική προσπάθεια της ελληνικής κρατικοπατιαλιστικής κυριαρχίας να οργανωθεί σε ένα επίπεδο ανταγωνιστικής λειτουργικότητας σε σχέση με τα σημερινά παγκόσμια στάνταρ για τον οικονομικό ανταγωνισμό και την πολιτική κυριαρχία. Αυτό σημαίνει, εκτός των άλλων, ότι τα αφεντικά θέτουν ως επίκαιρο και ζωτικό πρότυπο για την προσπάθεια της κυριαρχίας τους την περιθωριοποίηση του άμεσου λόγου των καταπιεσμένων με συνθήκες και τεχνικές που θα συμπληρώνουν άλλα και θα ξεπερνούν την «παραδοσιακή» καταστολή. Έχει αποδειχτεί (και η εξουσία το έχει καταλάβει) ότι ο κοινωνικός έλεγχος και η ταξική επιβολή είναι μια πολύ... δυσκολή «δουλειά» για να ανατίθεται αποκλειστικά στις «ικανότητες» του μέσου μπάτου!

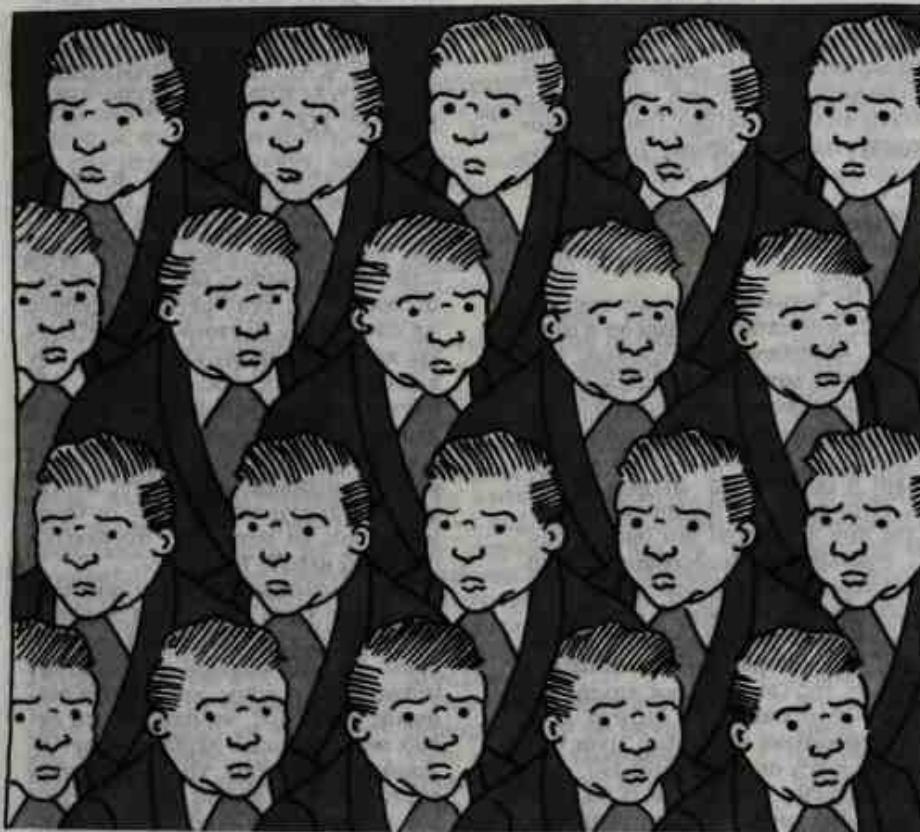
διορίζουν τη φενάκη του αστικού πλουταρισμού. Στη πραγματικότητα, το μεγαλύτερο μεταπολεμικό «σκάνδαλο» είναι η υπόθεση των περιβότων «προβληματικών επιχειρήσεων». Ομως στην περίπτωση αυτή η συζήτηση-αντιμετώπιση δεν ξετέρασε τα δραματικά της επιπτώσεις σε σχέση με την πολιτική παρέμβασης για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπήρχε σχέ-

ση με τη διαχείριση του κράτους και μάλιστα σε λίαν κρισιακή φάση μετάβασης (όπως τώρα ενόψει της «ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης»). Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε ότι το άνοιγμα της επαναστατικής προοπτικής συναρτάται με την κατάρρευση της πολιτικής ηγεμονίας της άρχουσας τάξης και των συνεταιρών της.

ΟΙ ΕΠΙΔΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Ο ρόλος του Τύπου, τόσο στην αποκάλυψη όσο και στη κατασκευή του «σκάνδαλου», ήταν πράγματι καθοριστικός. Ωστόσο, ούτε το εαυτό τους δεν πείθουν οι μεγαλοεκδότες σταν αρθρογραφούν και κόπτουν υπέρ του «αεβασμού στην αλήθεια» και της «προστασίας των δημοκρατιών θεοφίμων», και γιατί αυτές οι «αξέχει» έχουν αντικειμενικά τη σχετικότητα της ταξικής μονομέρειας και γιατί είναι εύκολο να εκτιμηθεί ότι πίσω από την δύνη και θεωρητική «ευαισθησία» των μεγαλεμπόρων της πληροφόρησης λειτουργεί μια συγχεκριμένη αντιπαλότητα προς τον κυβερνητικό ορθοφισμό και τις δικές του προθέσεις και επεμβάσεις στο ζητήμα της πολιτικής ισχύος. Προθέσεις και επεμβάσεις που δεν πρέπει ούτε να απλοποιήσουμε ούτε να αγνοήσουμε αν δεν θέλουμε να εμπλακούμε στην δίνη που μας πλασάρονταν. Το ΠΑΣΟΚ, εκφράζοντας κατά έναν ειδικό τρόπο φιλοσπαστικούμενα μικροαστικά στρώματα και μια ετερόκλητης υφής αστικοδημοκρατική παράδοση, αναλαμβάνει την διαχείριση του κράτους με αιχμή της στρατηγικής του τον γενικό εκπιγρυόνιο της Ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας. Η ποπούλιστη σπουδαδημοκρατική φύση του (μια ιδιότυπη σύνθεση των περονισμάτων, του σκανδιναβικού σεφορισμάτων και των μικροαστικών επιστημονισμάτων), θεωρημένη στο πλαίσιο που ορίζουν οι αντιφάσεις της μικροδιοκτητικής ελληνικής κοινωνίας, του στέρεω ταξική ερισμάτων και τα χρέωνταν με μια κατάδηλη προσωρινότητα: η «απάντηση» του ΠΑΣΟΚ, στα προβλήματά του

αυτά, είναι μια προσπάθεια να υπερφαλαγγίσει τα παραδοσιακά κέντρα δύναμης και να κτίσει ένα δικό του πλέγμα δύναμης και επιφροής, ανεξάρτητα από την πλειάλεια που του εξαφανίζει το κυβερνητικό έργο. Ετοιμάζοντας με το ΚΑΠΗ και το ΕΣΥ, την καταστολή ή το μαντουλάρισμα των εργατικών και κοινωνικών αγώνων και την πολλαπλή ενίσχυση του κεφαλαίου: αποδέχεται την «πρόκληση» Κοοκωτά, με στόχο-σκέδιο τον ουσιαστικό έλεγχο των μηχανισμών διαμόρφωσης της κοινής γνώμης και τη δημιουργία μιας ΠΑΣΟΚικής μερίδας μέσα στη πλουτοκρατία. Τα «οράματα» του Βαναλάρτη - Παπανδρέου ξεπερνούν κατά πολὺ τη μακριλίστικη συναλλαγή με μερικά πεντούλιαρα και εκτινάζονται στην επικίνδυνη προσπάθεια ενός «λαϊκιστικού δημοκρατικού ολοκληρωτισμού». Αυτός ο μακρόπνιος σχεδιασμός, όμως, προσέκρουε στην απλήστη παραδοσιαστική και αρχομανία του μέσου μικροδραστού, δίνοντας το πάτημα και την ευκαρίδια σε δύος κινδυνεύονταν από τον κομματικό μεγαλοδεσμό του ΠΑΣΟΚ, για μια εκστατεία ανατροπής της υπάρχουσας κυβερνησης. Η γενική έλλειψη ήθους, εντιμότητας και συνέπειας που χαρακτηρίζει το συνάφιτον εξουσιαστών, εκδηλώνεται με ιδιαίτερη ένταση και θρασύτητα κατά την έκρηξη των μεταξύ τους διενέξεων-συγχρούσεων, απ' αυτό το διασκοτό αξίωμα των πολιτικών σχέσεων της δικαστικής κοινωνίας δεν μπορούσαν να ξεφύγουν το ΠΑΣΟΚ και οι ανταγωνιστές του.

ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ

Σε αυτό το πλαίσιο δασικά εγγράφεται και το γεγονός ότι, για πρώτη φορά στη πολιτική ιστορία της Ελλάδας, δημοσιογράφοι και δικαστικοί αναλαμβάνουν την εφοραδιά της διεκπεραίωσης ενός πολιτικού ζητήματος. Αυτό καθαυτό το γεγονός αλλά και οι τρόποι με τους οποίους συντελείται, δικαιολογούν έναν σημαντικό προβληματισμό αναφορικά με τον επιχειρούμενο αναπροσδιορισμό των όρων της καθεστωτικής νομιμότητας και την επιχειρούμενη ανασυγκρότηση του κεντρικού πολιτικού λόγου της Κυριαρχίας. Το περιεχόμενο αυτών των τροποποιήσεων, στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης του συστήματος, είναι η εμπέδωση μιας κατάστασης ελέγχου χορίς την θεμελιωμένη στην επικληρηση της συμμετοχής και εξασφαλισμένης με την απαλλοτρίωση της δικαστικής προβληματικής πέρα από τον ανταγωνισμό της κομματικής δημαρχιγιάς. Με άλλα λόγια (και σε σχέση με το πολυνυστήρημένο «σκάνδαλο»), η διαχείριση ενός πολι-

τικού προβλήματος στα επίπεδα του ποινικού ζητούμενου («ποιοι, πώς και πόσο ενέχονται») και της λαϊκιστικής καθαρισμού-ολογίας («κάτω οι κλέφτες») αποπολιτικούει το πρόβλημα και, επομένως, διαμέσου της λογικής του αντιπροσωπευτικού συστήματος, το παραπέμπει στην αφηρημένη πολιτικότητα του καθολικού εκλογικού δικαιώματος - όπου η ταξικότητα (με την έννοια του δεδομένου των κοινωνικών συγκρούσεων) είναι απούσα αλλά η κυριαρχία της τάξης (του Κεφαλαίου και του Κράτους) είναι η ουσία. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το σύστημα πετυχαίνει να αποφορτίσει το πρόβλημα από κάθε ταξική σημασιολόγηση, να εντάξει τη κοινωνική προβληματική σε ένα σχήμα διαχειριστικής-συναντητικής ηθοκολογίας, να επανακαθορίσει-ενδυναμώσει το κύρος των θεσμών του κοινοβούλευτισμού, να αναδειξει-επιβάλλει τη Πολιτική σε θέση πρωτεύοντος πεδίου έκφρασης-σύνθεσης των διαφωνιών και αντιθέσεων που προ-

κτήτη της και διγάζει κέρδη ανατροφοδοτώντας τα αντιδραστικά συμπλέγματα του μέσου διαλέμονου ήδονοβλεψία (Εθνος). Ενα τιποτένιο πολιτοχαρτό που δρήκε χωνευτούσε στον αμφορισμό του Μητσοτάκη και ενεργείει ως μαζικός συνήγορος του Κοοκωτά με κεντρικό επιχείρημα τις σεξουαλικές δραστηριότητες της Λιάνη (Ελ. Τύπος). Ο ιστός που συνέχει αυτό το μέτωπο είναι μια σύνθετη αυτοάνωντας, πολιτικής σκοπιμότητας και ταξικής στρατηγικής. Και το αποτέλεσμα που προκύπτει είναι μια πολιτική απάτης φτιαγμένη σε νοθεία μιαλά καταναλωτών-με ψυχολογία φτηνού αστυνομικού φίλμ μέσα στη δινεοπληκτή μιζέρια τους. Ο Τύπος δεν αποστάται από τις βασικές αρχές αυτής της μιζέριας, είναι ενοδρικωση και επιβεβαίωση της. Ο τυχοδιωκτισμός και η υποκρισία των μεγαλοεκδότων ανασυνθέτει, αραιοποιεί και διαχέει τον λεγόμενο «αυτοιανισμό» - εφ' όπον αποσιωπάται κάθε στοιχείο που ανα-

συν. σελ. 9

από σελ. 8

τρέπει το σενάριο, καταργείται η μνήμη και η χριστιανική επίλογη των πυρών, εκτρέφεται έμφεσα η μαζική ψυχολογία των μαγιστρών, η οπτορική διαπερνάται από μια πληρική ψυχαναγκαστική ηθικολογία. Σαν έκφραση των ενδοκαθεστωτικών ανταγωνισμών, το προφίλ του αντι-ΠΑΣΟΚ τύπου, προσδιορίζεται από την θεαματική σκανδαλολογία και τη φασίζουσα διάσημη της απολίτικου αφορίσματος. Το ΠΑΣΟΚ εισπράττει το κόστος από τον εκχιδωτισμό, τον μανιχαισμό την αφαριστική απλουστευτικότητα του πολιτικού λόγου-που αυτό ανήγαγε σε συνθήκη εξουσίας. Πάντως, σε επίπεδο διαχείρισης, η ΠΑΣΟΚική οκταετία έχει πλούσια επιχειρήσεις απέναντι στους ενδοκαθεστωτικούς επιχειρητές της. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με την απολιτικολογία της πολιτικής (βασική συνιστώσα της εκσυγχρονιστικής στρατηγικής), καθιστά αναγκαία την παρέμβαση των εφημερίδων για την άθρωση μιας διαφορετικής κριτικής. Το μόνο που απομένει είναι η υποκατάσταση του πολιτικού επιχειρήσατος από μια αγοραία κριτική των προσωπικών σχέσεων, από μια συλλογιστική βασισμένη στη διαφορηση των αστυνομικών σκυλιών και από μια φιλοσοφία ανδροκρατικής υποκορίσιας. Σ'ένα πρώτο επίπεδο, η πολιτική ουσία εκπομπής είναι στα αξέητα (η κατεύθυνση δρίσκεται στη δημοσιογραφία ενός «πολίτη» χωρίς ταξικότητα στον πολιτικό του προσανατολισμό) και σε ένα δεύτερο επανέρχεται σαν λόγος ενός εξελιγμένου νεοσυνηθητισμού. Οι εφημερίδες εξωτεριστούν την ανάγκη του καθεστώτος να ενισχύσει την κοινωνικοπολιτική γραφειοκρατία δημιουργώντας μια συναντεική πολιτική δομή. Στο πλάι της χρίσης και της κριτικής των καταπλεσμών θα πατήσει η ανακατανομή της ισχύος στο εσωτερικό του γενικού κοινοβουλευτισμού. Το κλιμακώμενο όργιο κατοικισμού και κοινωνίας μεγαλοστομίας, όλος αυτός ο κενός και επιτελευμένος φανατισμός, στρέμχεται την κοινωνία σε ένα πολύστροφο πλυντήριο εγκεράλου που στοχεύει στη τελεκτική μαζική εκλογήκευση της ριζικής δριμωμάς διαμέσου της επιλεκτικής αποδιοπομπολογίας και μιας «κριτικής» που θα συκατεύει αμείλικτα διαοικητικές και αξέες. Συμπλητευόμενοι και αντιπολιτευόμενοι

βούταν στην πιοίνα της αντιστροφής και δημιουργούν μια νομιμότητα-χανευτήριο χωρίς προηγούμενο. Ο Βότσης μετέχεται διάτομης ασφαλείας για να συναντεί στην αποφυλάκιση των χουντικών, ο πρώην ΚΥΠΑΤΣΗΣ Διακογιάννης της Αυριανής πλέκει το γεγονός των κοινωνιστών του εμφύλιου, ο γραφικός Μασσαβέτας προτίνει γενική απεργία για την ανατροπή του ΠΑΣΟΚ... διαμέσου της απλής αναλογικής, η ΠΡΩΤΗ διαδέτει στήλες σε γιού μεγαλομεσάζοντα αντιπροσώπου πολυεθνικής, κ.λ.π.

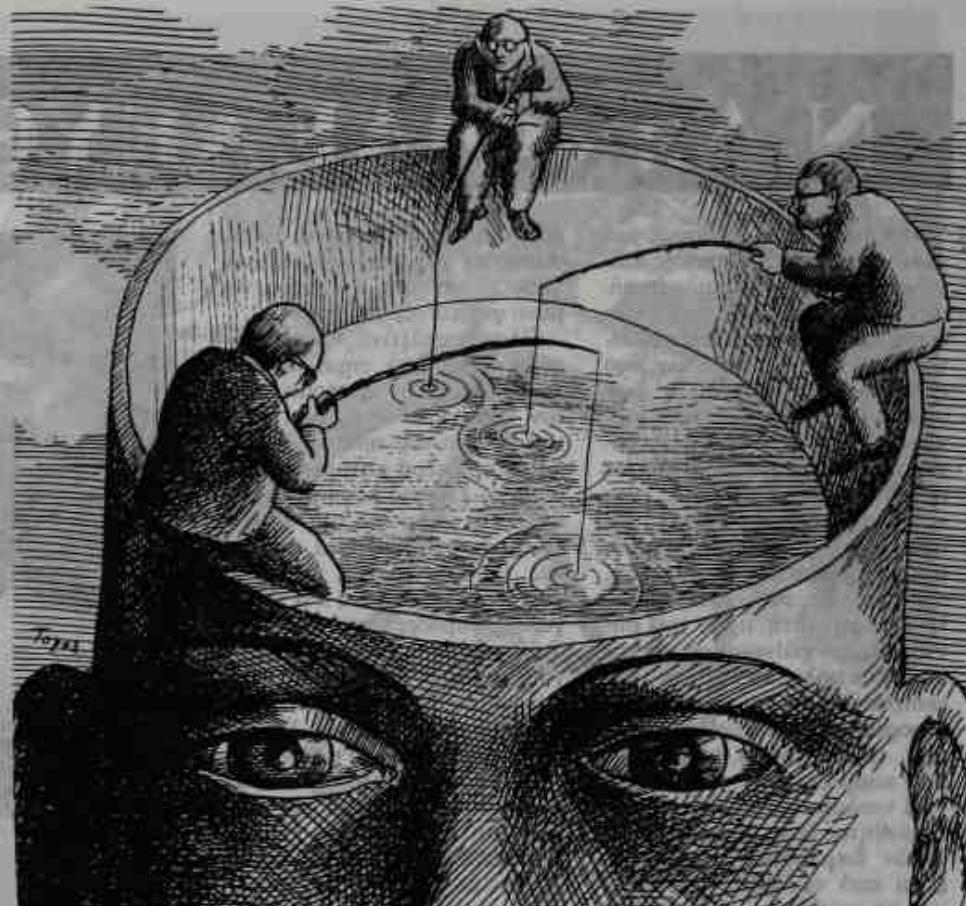
Την ίδια ώρα που η σχετική αυτονόμηση του ΠΑΣΟΚικού ρεφορμισμού από τα κλασικά στερεότυπα του νεοελληνικού πολιτικού τέχνου προκαλεί τριάδες και εντάσεις στο εσωτερικό των πολιτικών διαφθωτών: οι συνασπισμένοι μονοπολήτες της ενιμέωσης και οι πουλημένοι γραφιαδες (της χαρέρας και του μαθουλάκου), δεν έχουν ούτε τη διαύληση να ενεργήσουν ως διερμηνευτές των λαϊκών αναγκών, και κατά δάθος είναι συνένοχοι το ΠΑΣΟΚ στο ατιμώρητο ταξικό έγκλημα της γενικευμένης εκμετάλλευσης, του θεωριαμένου δεσποτισμού, της καθαλοκής διαφθοράς. Η εμπειρία των τελευταίων καιρών είναι λιαν αποδεικτική, της φιλίκης ανεπάρκειας του Τύπου από την απόψη του βαθμού αντωπόρισης στο κοινωνικό αίτημα της δημοσιότητας. Από όλες τις μεριές του καθεστωτικού πολιτικού μπορούντες διακινούνται κατασκευασμένες πληροφορίες που βασίζονται στην ηθική του εμπορεύματος, στη λογική του θεάματος, στην τεχνική της γκαμπελικής προπαγάνδας. Για τους μηχανισμούς αυτής της «πληροφορήσης», σημασία έχει μόνο το μοντάριο μιας πειθαρχημένης καταναλωτικής μάζας εθισμένης στο συνεγές ξαναγράψιμο της ιστορίας και εξοικειωμένης με την οργανωμένη αντιστροφή. Ο «αυριανισμός» εξελίχθηκε σε άλλοι για τον γενικευμένο κιτρινισμό και έναν φαρινάτο ολοκληρωτισμό, ενώ η ηθικολογική και παραπολιτική κριτική της ΠΑΣΟΚικής αθλιότητας γίνεται όργανο προάσπισης των εμπορικοπολιτικών συμφερόντων των φιορέων της και προπολιτική ισχυροποίησης του «κύρους» των κατεζοχών εστιών διαφθοράς - του Κεφαλαίου και του Κράτους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑ ΣΤΩΝ

Όλο αυτό το γέλοιο όργιο των τυπωμένων αλλαλαγών, όλο αυτό το εκκινητικό ψέμα της καθεστωτικής λογοκοπίας, όλη αυτή η σχέδιασμένη υπερίση - σε πεδία που δεν εκτείνονται πέρα από τη λογική της αστικής διαχείρισης, ολοκληρώνει την ταξική προσποτική της με τη ημιαπομπητική ανάδειξη και την επίμονη επίκληση των δικαστικών μηχανισμών. Ο εφημερίδες δεν μπορούν από μόνες τους να επιβάλλουν την «καθάροση», εφόσον η έννοια της ενοχής αφορά στη δικούμενη παράδοση κάποιας εντολής του εθικού ή του θετικού δικαίου. Το σκηνικό της διαφθοράς, δημιουργήμενο με αλήθευτες και ψέματα, αποκτά την απαύθημένη αληθοφάνεια μόνο πατώντας στα γνωστά ανακριτών και εισαγγελέων. Ο μέσος ψηφοφόρος θα πιεστεί να σχηματίσει χρίσεις με παραστασίες συγκεντρωμένου ανακριτικού υλικού - όπου καπούα φυσικά πρόσωπα θα εισπράττουν το αντίτιμο της εξουσιοποτικής ματαιοδοξίας τους και οι πολιτικές στρατηγικές των αφεντικών θα απολαμβάνουν τον υπέρτατο έξαντισμό. Επο. η δικαιοσύνη (σαν θεμελιακό θεματικό πεδίο της Κυριαρχίας) διγίνει από την κωλύτολη μιας έφεωνημένης αριστεροδημοκρατικής και ανθρωπιστικής ψευτοαντι-

πολίτευσης και ενδύεται τον χιτώνα του αδέκαστου κριτή. Δηλαδή, με την απώθηση της πολιτικότητας στο συλλογικό υποσυνείδητο, τα νευρωτικά ανθρωπάκια των δικαστηριακών εδρών μπορούν ανέτα και εύκολα να ενεργούν ως «έντιμοι θεματοφύλακες» της ηθικής και των αξιών του κοινοβουλευτισμού. Η μονήλα των νόμων θα σκεπάσει την ταξική αλήθευση και η μεθοδεύμένη απαγγέλια κατηγοριών θα αποδέχεται την κοινωνική έκρηξη. Και πουί είναι όλοι αυτοί οι «έντιμοτάτοι» που κλήθηκαν από την... ιστορία να καθαρίσουν την πολιτεία από «άγος»;

Πορωμένοι επίτροποι των χουντικών στρατοδικείων, διώκτες των εργατικών αγώνων και «τιμωροί» των κοινωνικών αγωνιστών, υπαλλήλοισκοι φοβιτσιάρηδες που ζουν για την καριέρα και κάνονται καριέρα προσβάλλοντας κατά σύστημα κάθε έννοια δικαιούσης, θεφάλοντες και εγγυητές του εξουσιασμού στην πιο οργανωμένη μορφή του, με την γραβατωμένη ανεντυπωτή του αρμόδιου να φυλακίζει τον πρώτο τούχοντα διαρρητάκο και να προστατεύει τους μεγαλεύτρους της πρέζας, αδιστάκτοι όταν πρόκειται για την έξωση του ανέργου προλετάριου και ευπροσήγοροι όταν

τους πλευρισουν οι πλούτοκορτες - κοινωνικοί ληπτές αυτοί είναι οι δικαστές της Ελληνικής Δημοκρατίας, τα νομικά πλονία των αφεντικών που προωθούν (με τη δική τους απατεοντική σεβαροφύλακεια) τη διευθέτηση των ενδοκαθεστωτικών ανταγωνισμών και την εξουδετέρωση των κοινωνικών αγώνων, τα ρεβανσιστικά σχέδια της νεοφιλελεύθερης. Δεξιάς και τον επαναπροσδιορισμό του κύρους της αντιλαϊκής συντεχνίας τους.

Τώρα μάλιστα που ένας διοχεριμένος παράγοντας του συγγραφού τους κατέχει το αξίωμα του προέδρου της δημοκρατίας, η παρουσία τους είναι ενοχυμένη σε τούτο το σκέπασμα. Προσφατά, η ΠΡΩΤΗ (πρωταρχία της δερματοποιητικής αριστερότητας δημαργίας), απενθύμησε στους φανατικούς της δικαστηριακής αντιλαϊκότητας με την ανιστροφή προτροπής: «γίνετε Σαρτζετάκηδες». Πρόγυματι, χρειάζεται και η μεταχραμανλική δεξιά των Σαρτζετάκηδων της για να αποδειχτεί και εδώ το ταυτόσημο περιεχόμενο ολών των Σαρτζετάκηδων. Ο ρόλος του δικαστή είναι να υπερασπίζεται γενικά την τάξη που τον σπουδάσει και τον προσέλαβε και η τάξη, σαν κατάσταση κοινωνικής οργάνωσης, ξεπερνά και συγέχει τους κοινωνικούς επιμερισμούς της κυριαρχίας. Η ταξική φύση της ιδιότητας - λειτουργίας του δικαστή δεν

Η ΚΡΙΣΗ

ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Η παροχή της πληροφορίας και η απονομή της δικαιούσης, ενσωματώνονται στη γενική προσπλατεία των συστήματος να διαχειριστεί την κρίση του. Προβάλλονται ως αιτήματα την «κάθαροση» και την «διαφάνεια» κατοχύρωνται ως διαμεσολαβητικές αξίες την «αλήθευση», την «αντικεμενικότητα», τη «δικαιοσύνη». Αυτή καθαυτή η έννοια - κλειδί «διαχείριση του κράτους» μένει εκτός πεδίου βολής. Το πρόβλημα μετατοπίζεται από την ποιότητα και τους δρόους της ενοχής, στην ταυτότητα των ενόχων. Οι κολασμένοι αυτής της κοινωνίας λεπταστούνται από τη μεταφυσική των θεομών της κυριαρχίας και τις χειραγωγικές τεχνικές των παπάδων της κοινωνικοπολιτικής γραφειοκρατίας. Η ΠΑΣΟΚική διαχείριση του κράτους, διαμέσου μιας άνωθεν προσδιορισμένης και ελεγχόμενης «συμμετοχής», παρόπλισε το κοινωνικό κίνημα και καλλιέργησε συνθήκες μαζικής ύπνωσης και απράξιας. Η ζωντανή σκέψη και κριτική και

η αγωνιστική απαίτηση κ

N.D.: «ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ» ΑΓΥΡΤΕΙΑ

Στις μέρες μας βλέπουμε μια στροφή της Ελληνικής κοινωνίας στον συντηρητισμό. Δεν είναι τόσο πρόβλημα η αύξηση των συντηρητικών πολιτικών τάσεων ή κομμάτων, όσο η καθολική επικράτηση των συντηρητικών αξιών στην κοινωνία. Με άλλα λόγια η αποδοχή του παρόντος συστήματος παραγωγής, η αποδοχή των κοινωνικών ανισοτήτων, της ιεραρχίας, του καπιταλισμού, της ιδιωτευσης, του απομισμού, της εργασίας, του -ρεαλισμού-. Η στροφή αυτή προς τον συντηρητισμό φαίνεται σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, και εκδηλώνεται μέσα από συμπεριφορές κοινωνικών στρωμάτων, τάξεων, αλλά και πολιτικών κομμάτων.

Η νεολαία για παράδειγμα, ο ευαισθητος δείκτης των κοινωνικών διεργασιών, πρετοιμάζεται από νωρίς να αγωνιστεί για τις κυριαρχες αξίες, ακόμη και να γεράσει πρόρω από την θυμό της καπιταλιστικής διαρροής.

ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ αλά ΕΛΛΗΝΙΚΑ «ΙΔΙΩΤΙΚΗ» ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Η Ν.Δ. θέλει να εκφράσει όλη αυτή τη συντηρητική στροφή της κοινωνίας κατώ από τη σημαία του ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ. Αν και ο φιλελευθεριστής είναι γέννημα μιας ιστορικής περιόδου, όπου ο καπιταλισμός ως οικονομικό σύστημα δεν είχε ακόμη οργανωθεί, και η λογική του συνετρίβη το 1930 (ΚΡΑΧ), αστόσιο η Ν.Δ. επιστρατεύει τέτοιου είδους ιδεολογίες μιάς και ντρέπεται να ομολογήσει ωρά το πρόγραμμα διαχείρησης του κράτους. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα συδέποτε ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ εφαρμόστηκε δύο κι αν ήταν η ιδεολογική αυχμή του δόρατος για την Ελληνική δεξιά. Δεν εφαρμόστηκαν οι οικονομικές αρχές του Φιλελευθερισμού γιατί απαιτούνταν: - ανεπτυγμένες δομές οικονομίας για να αυτορυθμίζεται στους μηχανισμούς της αγοράς. - Συγκροτημένες διοικητικές επιχειρήσεις όπου ο ανταγωνισμός θα λειτουργούσε για την ανάπτυξη. - Κράτος με θεσμούς ικανούς να ρυθμίζει ως σύλλογος καπιταλιστής, τη κάλυψη αδυναμιών της αγοράς, χωρίς να παρεμβαίνει άμεσα στις οικονομικές διαδικασίες. Στην πραγματικότητα όμως συνέβαι-

ρότησας. Οι εργαζόμενοι έχουν ασπασθεί τον μισθωτό καταναγκασμό, ως αξία, αγωνιζόμενοι μόνο για κοινωνικά έπαθλα.

Όλα τα πολιτικά κόμματα έχουν βάλει στη σήμα την -ιδιωτική πρωτοβουλία-, τον εκσυγχρονισμό, την τάξη, την πρεμία του πολίτη. Ακόμη και η αριστερά καταργήσει, όχι μόνο το λιγόστιο λόγο που είχε, αλλά και το χρόμα της. Από το κόκκινο, στα χρώματα της ιριδας. Οι αριστεροί με τον αγενή εργατισμό τους και τα μεγάλα αφυροδέπανα αντικαταστάθηκαν από νέους οικολόγους ειδικούς στα δάση, στην καλοπέραστη, στην υγιεινή τροφή, στο γάργαρο νερό κ.λ.π.

Διανοούμενοι και καλιτέχνες τρέχουν να δηλώσουν κι αυτοί το παρόν στο δύρκο του νεοσυντηρητισμού. Και ο Θεοδωράκης με το -ΧΡΕΟΣ- και ο Νίνος με το σταύρο -θυσιάζονται- στο γολγοθά της δημόσιας μετάνοιας.

Η νεολαία για παράδειγμα, ο ευαισθητος δείκτης των κοινωνικών διεργασιών, πρετοιμάζεται από νωρίς να αγωνιστεί για τις κυριαρχες αξίες, ακόμη και να γεράσει πρόρω από την θυμό της καπιταλιστικής διαρροής.

Οι περιφημοι μηχανισμοί της αγοράς είχαν αντικατασταθεί από την γραφειοκρατική κομματική ιεραρχία μα και οι περισσότεροι διευθυντές επιχειρήσεων ήταν υπουργοί-βουλευτές της δεξιάς.

Οι περιφημοι μηχανισμοί της αγοράς είχαν αντικατασταθεί από την γραφειοκρατική κομματική ιεραρχία μα και οι περισσότεροι διευθυντές επιχειρήσεων ήταν υπουργοί-βουλευτές της δεξιάς.

Το κράτος παρέμβαινε, είτε για να καλύψει τα ελεύθερα των αφεντικών, για την υποταγή της κοινωνίας, είτε για την ξανάδωση στον ιδιώτη απατεώνα επιχειρηματια, είτε να ρουσφετολογίσει υπέρ του τάδε η του δείνα σε πλειστηριασμούς μεγάλων έργων.

Που είναι λοιπόν ο Φιλελευθερισμός, όταν τα πάντα ζεινούν από ένα γραφειοκρατικό κομματικό κράτος και καταλήγουν στις τασές των απατώνων Ελλήνων καπιταλιστών;

ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΚΡΑΤΟΣ;

Λιγότερο κράτος στην οικονομία, ούτε υπηρχε, ούτε μπορεί να υπάρχει. Η φιλοσοφία του λιγότερου κράτους από τη δεξιά, τι μπορεί να σημαίνει σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο;

Ο συντηρητικός πολίτης, είναι ο κατέβοχην αδύναμος πολίτης. Προσφέρεται πάντα στη δύναμη. Το κουράγιο του, η ελπίδα του είναι το κράτος. Αδυνατώντας να πάρει τη ζωή στα χέρια του, φοβισμένος, ταυτίζεται με τους -ισχυρούς-. Είναι ρεαλιστής και αποδέχεται πλήρως τις κάθε φορά κυριαρχες αξίες.

Η Ν.Δ. εκφράζει αυτούς τους ανθρώπους. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν να τους υπόσχεται λιγότερο κράτος;

«Ο Νεοδημοκράτης έχει τις δύορες να πάρειν δυοφετες αποφάσεις και να καταφένει σε μέτρα αντιδημοκρατικά, σαν το επιβάλλει το δημόσιο συμφέρον». (έκδοση Νομαρχ. Επιτροπής Ν.Δ. Λευκάδας).

Σε πολιτικό επίπεδο η Δεξιά έχει ταυτιστεί με το κράτος και μάλιστα στην καταστατική φοιτητική εκδοχή: Το κράτος υπέρτατη αξία.

Η ενίσχυση της κυριαρχίας του κράτους μέσα από την καταστολή, την απόλυτη εξουσία της αστυνομίας, τη παντελή έλειψη δικαιώματος υπάρχεις για τους πολίτες, είναι τα χαρακτηριστικά ενός Δεξιού κράτους.

Στην Ελλάδα η Δεξιά, έχει ταυτιστεί μ' ότι πό δρωμέρες παράγει το κράτος εναντίον της κοινωνίας και δχ μόνο αυτό.

Η παράταξη της δεξιάς προσφέρεται σε ακόμη πολύ ισχυρούς (συμμάχους) όπων κλονίζοντας το κράτος της. Με τους Γερμανούς στη κατοχή και αργότερα με τους Αμερικάνους, τους οποίους δεν απαρνήθηκε ποτέ πλέον. Ταγματαφόροι, κουκουλοφόροι, ρουφιάνοι, απατεώνες, παρακρατικοί, ήταν η ευλογία στη μεγάλη συντηρητική παράταξη.

Οι εργαζόμενοι έχουν ασπασθεί τον μισθωτό καταναγκασμό, ως αξία, αγωνιζόμενοι μόνο για κοινωνικά έπαθλα.

Όλα τα πολιτικά κόμματα έχουν βάλει στη σήμα την -ιδιωτική πρωτοβουλία-, τον εκσυγχρονισμό, την τάξη, την πρεμία του πολίτη. Ακόμη και η αριστερά καταργήσει, όχι μόνο το λιγόστιο λόγο που είχε, αλλά και το χρόμα της. Από το κόκκινο, στα χρώματα της ιριδας. Οι αριστεροί με τον αγενή εργατισμό τους και τα μεγάλα αφυροδέπανα αντικαταστάθηκαν από νέους οικολόγους ειδικούς στα δάση, στην καλοπέραστη, στην υγιεινή τροφή, στο γάργαρο νερό κ.λ.π.

Διανοούμενοι και καλιτέχνες τρέχουν να δηλώσουν κι αυτοί το παρόν στο δύρκο του νεοσυντηρητισμού. Και ο Θεοδωράκης με το -ΧΡΕΟΣ- και ο Νίνος με το σταύρο -θυσιάζονται- στο γολγοθά της δημόσιας μετάνοιας.

Γαριδάκια μ' κεφτεδάκια, μ' εγώ τρώω και πίνω κι άλλους τους τρώει η αρκούδα.

Ε... ΕΡΧΕΤΑΙ.

Σήμερα η παγκόσμια αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, απαιτεί πλήρη υποταγή της κοινωνίας στις επιλογές της εξουσίας των αφεντικών. Οι μηχανισμοί καταστολής, ενοποιούνται και λαμβάνουν παγκόσμιο χαρακτήρα.

Η καινούργια επίφαση των αφεντικών, για την υποταγή της κοινωνίας, είναι ο κίνδυνος της «τρομοκρατίας». Με βάση αυτόν τον κίνδυνο, θεωρούνται μέτρα περιστολής της ελευθερίας των πολιτών, θεωρούνται μέτρα απόλυτου ελέγχου. Η TREVI και οι Αμερικανοί, είναι η καινούργια συνομοσία εδώσιμης αντιστοίχων.

Στην Ελλάδα η καταστολή, προσλαμβάνει έναν ιδιαίτερο χαρακτήρα εν όψει του 1992. Η πορεία της Ελλάδας προς την Ευρωποϊση, σημαίνει πλήρη ομαλοποίηση και εξόντωση των κοινωνικών αντιστάσεων. Η Ν.Δ. είναι πρόθυμη να αναλάβει τα σχέδια των αφεντικών και των δυτικών συμμάχων.

Είναι χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του γνωστού κουκουλοφόρου των Αμερικανών, βουλευτή ΑΘ. ΚΡΙΚΟΥ πρόεδρος της ΟΚΕ (ομάδας κοινοβουλευτικής εργασίας) Δημόσιας τάξης της Ν. Δημοκρατίας σχετικά με την αντιμετώπιση των αναρχικών. «Είναι απολύτως αναγκαίο να κτυπήσουν ανελέτη από τις αστυνομικές αρχές, για να ΕΚΛΕΙΨΟΥΝ μακροπρόθεσμα εντελώς. Προς τούτο απαιτείται:

- α) Εποίημανση και καταγραφή απάντων
- β) Διαρκής έλεγχος (προσαγωγές, έρευνες κ.λ.π.)
- γ) Επαναφορά σε ισχύ του Ν. 774/78 και θέσπιση νέου αντιτρομοκρατικού νόμου, που θα συμπεριλαμβάνει και ορισμένες πράξεις όπως τις καταλήψεις, εμπρησμούς κ.λ.π. από εξτρεμιστικές στοιχεία.

ο) Συνεργασία δικαστικών και αστυνομικών αρχών

ε) Συνεργασία μεταξύ των κομμάτων με οποιοδήποτε κόστος

στ) Ριζική αλλαγή της κυ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

«ΠΑΡΤΙΔΑ ΚΥΝΗΓΙΟΥ»

των Christin -Bilal εκδόσεις BABEL

Aυτοί που ασχολούνται με τα Ακόμικς, συνηθίζουν να λένε ότι κάθε καινούργια δουλειά των Christin-Bilal προσιωνίζει πάντα ασφαρά πολιτικά γεγονότα. Η εντύπωση δημιουργήθηκε για πρώτη φορά όταν κυκλοφόρησαν «οι Φάλαγγες της Μαύρης Τάξης», η ιστορία μιας ομάδας μαχητών του Ισπανικού Εμφύλιου που, γεροί πια, διασχίζουν την Ευρώπη καταδιωκόντας μια συμμορία ακροδεξιών δολοφόνων. Η έκδοση του άλμπουμ συνέπεσε με την τελευταία έκρηξη της τραμοκρατίας στο τέλος της δεκαετίας του '70 συμπτωση που επαναλήφθηκε αργότερα όταν, σχεδόν ταυτόχρονα με τις εξελίξεις στην Πολωνία, εμφανιστήκε στο Περιοδικό «Pilote» ή «Παρτίδα Κυνηγιού» μια πολιτική ιστορία σχετικά με την πραγματικότητα στις ανατολικές χώρες.

Ο Bilal αποδίδει αυτές τις συμπτώσεις στο δημοσιογραφικό του ένοπλικο, που τον σπρώχνει να μελετάει εξαντλητικά τις συνθήκες και τα μέρη που εξέλισσονται σι ιστορίες του επιδώκωντας να αποδώσει ένα ακίτο απόλυτα ακριβές και ντοκουμενταριασμένο, αλλά το απότελεσμα της δουλειάς του, παρά την πιστή απεικόνιση των χώρων της πραγματικότητας, είναι τόσο ιδιόμορφα ποιητικό που κάθε άλλο παρά δημοσιογραφικό ρεπορτάριο μας θυμίζει.

Στην «Παρτίδα», (κυνηγιού, ή σκακιού, ή πολιτικής ο τίτλος τα περιλαμβάνει όλα), οχτώ επιφανείς κομμουνιστές συγκεντρώνονται κάπου στην Πολωνία για ένα κυνήγι. Όλοι έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στην δικαδόμηση του σοσιαλισμού ήτης χώρες τους, που σημαίνει ότι όλοι έχουν ένα παρέλθόν γεμάτο ελιγμούς, παιχνίδια κυριαρχίας, συμμετοχή σε κάθε είδους βαρβαρότητες. Καθώς ξετυλίγονται σιγά σιγά οι προσωπικές τους ιστορίες, ζωντανεύουν αποστάσματα από ιστορικές αιφνίδιες, περιγράφονται περιστατικά αληθινά ή παραπομένα, αλλά κυρίως γεννιέται η απορία: Τι συμβαίνει πραγματικά μέσα στο μωαλό αυτών των ανθρώπων που έκινησαν σαν άριστες της επανάστασης, και κατέληξαν γρανάζια γραφειοκρατικών μηχανισμών. Ο κεντρικός ήρωας της ιστορίας είναι μουνγάρος και οι υπόλοιποι μιλάνε με υπονοούμενα, έτσι δεν το μαθαίνουμε ποτέ. Η φράση με την οποία αρχίζει το άλμπουμ: «Έχετε συντίθεση στην εξουσία, όπως στο αμό κρέας» δίνει σίγουρα μια απάντηση, αλλά δεν αρκεί για να περιλάβει όλο το πολύπλοκο πλέγμα συμβατων, κινήτρων και εξαναγκασμών που τους οδήγησαν ως εκεί.

Σχόλιο, πάνω στην σύγχρονη πραγματικότητα στο Ανατολικό Μπλόκ, δοσμένο με μια δουλειά

18 ΜΑΗ, Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

Η Παγκόσμια Ημέρα των Μουσείων γιορτάζεται στις 18 Μάη. Η Ελλάδα, όπως με πολλά Μουσεία, συμμετέχει στο γιορτασμό.

Οι Μπάτσοι δεν θα μπορούσαν νάναι έδω από αυτή τη γιορτή του «ωραίου» και του «αληθινού». Μπορεί να μην είναι αυτοί που έφτιαξαν τον ΗΝΙΟΧΟ ή τον ΕΡΜΗ, έφτιαξαν όμως το δικό τους Μουσείο όπου επιδεικνύουν τις δικές τους «ευαισθησίες». Έτσι λοιπόν η Αστυνομική Επιθεωρηση μας καλεί να απολαύσουμε το δημιουργικό παρέλθόν των μπάτων στο Εγκληματολογικό Μουσείο. Μας πληροφορεί επίσης ότι εκτίθενται και τα κεφάλια τεσσάρων ληστών. Προλογίζοντάς τους λέει:

Οι κεφάλες των ληστών.

Ο γιορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας Μουσείων στις 18 Μάη ήταν η αφορμή για να επισκέψουμε το λιγότερο, ίσως, γνωστό από τα μουσεία της Αθήνας, το Εγκληματολογικό Μουσείο. Ένα Μουσείο με πλουσιάστατο και ανεκτίμητο υλικό που πολλά μπορεί να προσφέρει στον απλό επισκέπτη αλλά και τον επιστήμονα και παραμένει «απρόσιτο» στους ενδιαφερόμενους.

Με την ελπίδα ότι σύντομα θα αποκτήσει άνετη και μόνιμη στέγη που θα επιτρέψει στο πλατύ κοινό να γνωρίσει από κοντά τους «θησαυρούς» του, πραγματοποιήσαμε στο χώρο του ένα μικρό οδοιπορικό – πρώτη παρουσίασή του.

Οι ληστές.

Το πρώτο κι εντυπωσιακότερο ίσως κομμάτι του υλικού του μουσείου που πέφτει στην αντίληψή μας και μονοπάλει για αρκετό διάστημα την προσοχή μας είναι τα κεφάλια των επικηρυγμένων ληστών που κάτα καιρούς απασχόλησαν τη διοίκηση (Γιαγκούλας, Καραντώνης, Κουνελάκης, Καραπάνος, Γκαραβέλης, Μπελάρας κλπ.). Βαλσαμωμένα τα περισσότερα σε πολλή καλή κατάσταση δρίσκονται τοποθετημένα στα ράφια μιας μικρής ξύλινης ντουλάπας με διάφανο τζάμι. Παρά το χρόνο που έχει περάσει είναι τέτοια η εκφραστικότητα των χαρακτηριστικών τους και τοού δινούντας αποτυπωμένη η αγριάδα τους που και να μην έρεις πως πρόκειται για ληστές της δικής τους «στάθμης» το μαντεύεις.

Με εξαίρεση τη φυσιογνωμία του Γιαγκούλα που οποία ενώ έχει μείνει στη μνήμη μας σαν η πλέον φοβερή (το κεφάλι του είναι και το πιο καλοδιατηρημένο) φανερώνει μια πρέμια και πραότητα που αν μη τι άλλο έφενται τον παρατηρητή.

Είναι δύσκολο να βρει κανείς και να μεταφέρει στοιχεία της ιστορίας του καθενάς από τους ληστές. Το σίγουρο είναι ένα: Ήρθαν σε αντίθεση με το νόμο της εποχής.

Πάντως ΕΜΕΙΣ ΜΟΥΣΕΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΦΤΙΑΞΟΥΜΕ.

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ

Ηεξέλιξη του αναρχισμού στην Ελλάδα, φαίνεται να παρουσιάζει μια σειρά από ιστορικά παράδοξα που έχουν να κανουν αφενός με την μακροχρόνη απόκρυψη στοιχείων από τις επίσημες ιστορικές πηγές, η την συστηματική τους διαστρέβλωση όποτε χρειάζεται να τα παρουσιάσουν, και αφετέρου με τη δυσκολία ερμηνείας των γεγονότων σε μια εποχή που τα υποδιαμόρφωσαν ιδεολογικά ρεύματα της Ευρώπης εφιάλναν στην Ελλάδα με την αναπόφευκτη ιδεολογική σύγχιση που προκαλούσαν οι διαφορετικές τοπικές συνθήκες.

Σχετικά με το πρώτο, δηλαδή το τρέπο παρουσίασης από την επίσημη ιστορία, αρκεί να αναφέρουμε ενδεικτικά τα παρακάτω αποσπάσματα:

«Ότε οι αναρχικές ομάδες της Πάτρας και του Πύργου, ούτε οι πρώτες εργατικές ενωσεις στη Σύρο, το Λαύριο και τον Πειραιά... ήταν αρκετές αριθμητικά ή συγκροτημένες για να αποτελέσουν τη μόνιμη βέση μιας παγιωμένης κοινωνιολευκτικής παράταξης... Δεν απέκτησαν ποτέ μόνιμο λαϊκό έργομα εκφράζοντας μια αυθόρυμη, απροσανταλιστή και επομένως αγγειριακή λαϊκή οργή...» (ιστορία του Ελληνικού Εθνους, τόμος ΙΔ, σελ. 16).

Στο ίδιο τόμο λίγο πιο κάτω φαίνεται να αλλάζουν γνώμη σχετικά με την αποτελεσματικότητα αυτών των ομάδων:

«Εντονούνται οι αναρχισμός, στάθηκε και στην Ελλάδα μια πολύ ομαντική στηργή στην εξέλιξη του Νεοελληνικού κράτους: έθεσε με ούτητα το πρόβλημα των μεταρρυθμίσεων, αγωνίστηκε για μεταρρυθμίσεις, πολλές φορές μάλιστα τις επιστενούν...» (σελ. 85).

Παρόμοιες αντιφάσεις υπάρχουν κάθε φορά που επανέρχεται στο θέμα.

Όσο αναφορά το δεύτερο, την ιδεολογική ρευστότητα που χαρακτηρίζει την εποχή, μπορεί να εξηγήσει το φαινομενικά περιεργό γεγονός ότι η πρώτη αναρχική εφημερίδα που κυκλοφόρησε στην Ελλάδα, ονομάστηκε «Ελληνική Δημοκρατία». Τίτλος αρκετά προκλητικός αν πάρουμε υπόψη ότι η λέξη δεν χρησιμοποιήθηκε με το σημερινό της νόημα. Σήμαινε όχι μόνο την αντίθεση προς την μοναρχία, αλλά και όλο το φάσμα των προβληματισμών που σχετίζονται με την αμφισβήτηση του κράτους και των διεργών.

Μία πολύ προωθημένη κριτική του Ανατολικού ζητήματος

τοπο πήγεν κυριαρχο τότε, έντονα επιρρεομένη από τις ιδέες των Μπακούνιν - Προυντον οι οποίες την κατάσχεση του φύλλου, και την σύλληψη των μελών του Δημοκρατικού Συλλόγου. Πάτρας που την εξέδιδε. Ήταν οι πρώτοι που τεθύναν στα υπόψη των διωκτικών αρχών ως αναρχικά στοιχεία.

Στις 20 Μάη 1894 οι Ελληνικές αρχές ελαβαν ένα έγγραφο από την «Διεθνή υπηρεσία διώξεων των αναρχικών» με το οποίο τους ζητούσαν κατάλογο και φωτογραφίες Ελλήνων αναρχικών. Μπορούμε να υποθέσουμε πώς το γεγονός σχετίζεται με την δράση που είχαν αναπτύξει κάποιοι Έλληνες στο διεθνές επαναστατικό κίνημα. Ανάμεσά τους μπορούμε να αναφέρουμε τον Πλωτίνο Ροδοκανάκη που συμμετείχε ενεργά στο κίνημα της Λατινικής Αμερικής, το δικηγόρο Παύλο Αργυριάδη που πήρε μέρος στην Κομμούνα του Παρισιού και αργότερα δημούργησε ένα κύκλο από Έλληνες επαναστάτες διατηρώντας ταυτόχρονα διασυνδέσεις με τους συντρόφους της Πάτρας, τη Μαρία Δασιδόγλου που επίσης συμμετείχε στην Κομμούνα και εκτελέστηκε για την δράση της από τους Βερσαλλιέρους.

Δεν έρουμε τι απάντησε η Ελληνική κυβέρνηση σ' αυτή την υπηρεσία, το σίγουρο όμως είναι ότι εκείνες τις μέρες συστηματοποιήθηκαν οριστικά οι αναρχίσεις και οι διώξεις που είχαν αρχίσει με την κατάσχεση της «Ελληνικής Δημοκρατίας».

Λίγες μέρες πριν την αποστολή του εγγραφού είχε προηγηθεί μια διακοπή της συνεδρίασης της Βουλής με πολύ επισοδιακό τρόπο. Ο σοσιαλιστής Καλλέργης άρχισε να διαβάζει από τα θεωρεία το ψηφίσμα της Πρωτομαγιάτικης συγκέντρωσης, όπαν διαδόθηκε σαν αστραπή η είδηση ότι οι αναρχικοί θα ήταν δύρες, και ο πανικός γενικεύτηκε.

Στην «ιστορία των εργατικού κινημάτων» (σελ. 68) ο Κορδάτος περιγράφει το περιστατικό έχοντας το διακανωμένος: «τεροες κραυγές απόγνωσης ακούστηκαν μέσα στη Βουλή. Και πατέρες με πατώσεις οι πατέρες του Εθνους, οι παλαδοί καβαλικεύμανταν καθίσματα και τρέχανταν να βγούν έξω...».

Ωτόσο η πληροφορία είναι πολύτιμη. Αποδεικνύεται σε ποιό βαθμό ο φόβος του επικινδυνού τρομοκράτη είχε ήδη ρίζεσσι

την διαστολή της ιδέας της θελτικής δηλητηρίας. Η αναστάτωση γενικεύεται. Ο Μάιοντας συνελήφθη αμέσως. Στη απολογία του είπε:

«Ο, οι έκανα, το έκανα χάριν της Ιδέας. Κανένας δεν μ' έθαλε. Μόνος μου ενήργησα. Φονεύομες δεν απέβλεγα εις τα πρόσωπα, αλλά εκτύπωσα το Κεφαλαιον. Είμαι αναρχικός και ως αναρχικός είμαι υπέρ της διασ. Ο Χριστογιαννόπουλος και οι σοσιαλισταίς είναι καταγέλαστοι και πίποτα με αυτούς δεν μας συνδέει. Αυτοί θέλουν να επιβάλλουν τις ιδέες των με την πειθώ, ενώ εγώ ως αναρχικός είμαι υπέρ της τρομοκρατικής διασ.»

Τρεις μέρες αργότερα δρεθήκε νεκρός μέσα στη φυλακή διαιμελισμένος από δυναμίτιδα. Η επίσημη εκδοχή ήταν αυτοκτονία.

Νέες συλληψεις και διώξεις αρχιούν με αφορμή το γεγονός

στη συνείδηση των Νεοελλήνων. Χρειάστηκε να περάσουν δύο χρόνια μέχρι να σημειωθεί το πρώτο πραγματικό κρούσμα απομίκης τρομοκρατίας.

Στο χρονικό διάστημα μεταξύ 1893 οι αναρχικοί της Πάτρας διαχωρίζονται οριστικά από τη κίνηση του σοσιαλιστή Πλάτωνα Δρακούλη, μετά από τη συμμετοχή του στις εκλογές. Οι σοσιαλιστικοί όμως (όπως παραδεχεται ο Κορδάτος) συριγνώνονται μπροστά στη συστηματική δράση τους, και οι αναρχικές ιδέες επεράσουν ενα μεγάλο τμήμα του ήδη αναστατωμένου αγροτικού πληθυσμού, της Δ. Πελοποννήσου.

Οι αλλεπάλληλες κρίσεις του εμπορίου της σταφίδας στάθηκαν η βασική αιτία οικονομικών και κοινωνικών αναστάτωσεων τη περίοδο 1893 - 1900. Οι άνεργοι σταφιδέργατες και αγρότες κάτω από την απειλή της πεινας κινητοποιήθηκαν με διαδλώσεις, ένοπλα συλλαλητήρια και βιαστραγίες ενάντια στους κρατικούς υπαλλήλους.

Η έντονη παρουσία των αναρχικών εκδηλώσεων εκείνα τα χρόνια θα έπρεπε να μην εξηγήθει αποκλειστικά από την αντίστοιχη ακμή αυτών των κινημάτων στη Δύση. | Ιστορία του Ελληνικού Εθνους, ΙΔ, σελ. 405.

Η σταφιδική κρίση στάθηκε ο καπαλύτης για την διαμόρφωση αυτών των νέων κοινωνικών κινημάτων.

Η ομάδα της Πάτρας ήταν η πρώτη που είχε μια τόσο συστηματική και πολύχρονη δραστηριότητα, συνδεδεμένη με τις διάφορες διεκδικήσεις και αγροτικές εξεργέσεις. Περιοδεύοντες Προπαγανδιστές μοιράζουν μπροσσούρες και φυλλάδια, και συμμετέχουν ενεργά στα συλλαλητήρια, ενώ τα τεύχη του «-επί τα Πρόσω» εξηγούν την κατάσταση στους αγρότες και με εκλαικευτικό στυλ παρουσιάζουν τους διαφορούς σταθμούς της εξέλιξης της ανθρωπότητας και των αιτίων που οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση ανιστοτήτας.

Στις 3 Γενάρη 1896 στο Σκουροχώρι Πύργου έγιναν συγκρούσεις μεταξύ αργούν και χωροφύλακής, όπου σκοτώνεται ένας χωροφύλακας και τραυματίζονται άλλοι δύο. Το ίδιο χρόνο, ο Δημήτρης Μάτσαλης, μέλος της αναρχικής ομάδας Πάτρας, σκοτώνεται με ραχήι τον τραπεζίτη Διονύση Φραγκόπουλο, και τραυματίζεται τον μεγαλέμπορο Ανδρέα Κόλια.

Η αναστάτωση γενικεύεται. Ο Μάιοντας συνελήφθη αμέσως. Στη απολογία του είπε:

«Ο, οι έκανα, το έκανα χάριν της Ιδέας. Κανένας δεν μ' έθαλε. Μόνος μου ενήργησα. Φονεύομες δεν απέβλεγα εις τα πρόσωπα, αλλά εκτύπωσα το Κεφαλαιον. Είμαι αναρχικός και ως αναρχικός είμαι υπέρ της διασ. Ο Χριστογιαννόπουλος και οι σοσιαλισταίς είναι καταγέλαστοι και πίποτα με αυτούς δεν μας συνδέει. Αυτοί θέλουν να επιβάλλουν τις ιδέες των με την πειθώ, ενώ εγώ ως αναρχικός είμαι υπέρ της τρομοκρατικής διασ.»

Τρεις μέρες αργότερα δρεθήκε νεκρός μέσα στη φυλακή διαιμελισμένος από δυναμίτιδα. Η επίσημη εκδοχή ήταν αυτοκτονία.

Μερικούς μήνες αργότερα η εκδοση της εφημερίδας σταμάτα, και η δομή της ομάδας χαλαρώνει με την εισβολή διαφόρων ιδεών με χριστιανοκοινωνικό περιεχόμενο, χωρίς όμως να διαλυθεί εντελώς. Η δολο-

φονική αποπειρα ενάντια στον διοικητικό Γεωργιού από τον Καρδίτη, έδωσε νέα αφορμή να γενικευθούν οι διώξεις στην Αθήνα, την Πάτρα και τον Πύργο. Οι Μαγ

Το παρακάτω κείμενο μας δόθηκε από την πρωτοβουλία που το υπογράφει και δραστηριοποιείται προς την κατεύθυνση της δημιουργίας μιας ευρύτερης κίνησης για την κατάργηση του ΕΚΑΜ.

— Από 11/6/86 ισχύει νόμος για καινούργια ταυτότητα — καθιερώνεται ενιαίος κωδικός αριθμός μητρώου (ΕΚΑΜ) για κάθε πολίτη.

Ο αριθμός αυτός θα ισχύει σε κάθε συναλλαγή με δημόσιο ή ιδιωτικό φορέα και θάνατο κοινός για ταυτότητα, ληξιαρχική πράξη εκλογής, βιβλιαρίο, φορόλογικό μητρώο, άδεια οδήγησης, μητρώο αρρένων, προξενικό μητρώο, δημοτολόγιο, εκλογή κατάλογος κτλ.

— Σχηματίζεται από δεκατρία ψηφία και σύμβολα που αφορούν ένδεικη αιωνόβιοι, κωδικό νομού γέννησης, αόριθμο καταχώρωσης γέννησης, χρονολογία γέννησης και ψηφίο ελέγχου του οποίου η χρήση δεν εξηγείται ούτε στο σχετικό νόμο (εφημερίδα κυβέρνησης 11/6/86, τεύχος 10, αρ. φύλλου 75).

Στη νέα ταυτότητα, θα αναγράφονται επίσης τα εξής επιπλέον στοιχεία: εκπλήρωση ή μη των στρατιωτικών υποχρεώσεων, ομάδα αιματος, ενώ δεν θα αναγράφεται πλέον η διεύθυνση κατοικίας (κατ θα εξηγήσουμε το γιατί).

— Ορίζεται επίσης ο νόμος από την 1/7/87 δια υποχρεώνονται οι γονείς με παιδιά κάτω των 12 χρονών, ακόμα και νεογέννητα, να τα εφοδίασουν με... ταυτότητα.

— Με υπουργική απόφαση, με πρόσχημα του ΦΠΑ, εφοδιάζονται όλες ανεξάρτετα οι επιχειρήσεις, με ηλεκτρονικές ταμειακές μηχανές, που θα συνδέονται με το ηλεκτρονικό κέντρο του υπουργείου Οικονομικών (βλ. Ελευθεροτυπία, 19/11/86).

— Χρόνια τώρα, προώθεται η πιστωτική κάρτα για κάθε συναλλαγή που ήδη σε ξένα κράτη τείνει ν' αντικαταστήσει τελείως το ρευστό χρήμα, ενώ παράλληλα τοποθετούνται μηχανήματα, με ειδική σχισμή-υποδοχή για τις κάρτες που θα τις ελέγχουν (COMPUTER για όλους τευχ. 52, Νοέμβ. 87). Συγκεκριμένα μάλιστα, στην τράπεζα Πίστεως, χρησιμοποιείται κάρτα σε συνδυασμό με ηλεκτρον. μηχάνημα-δέκτη, για να ελέγχεται η είσοδος-έξοδος των υπαλλήλων στην επιχείρηση, ο χρόνος παραμονής ακόμα και στην καντίνα ή την τουαλέτα... Οι δε υπάλληλοι, διαμαρτυρήθηκαν έντονα (Έθνος, 4/7/87).

— Ο νόμος αναφέρεται επίσης, στη μηχανογράφωση όλων των αρχείων πληροφοριών, που σημαίνει τη μεταφορά όλου του περιεχόμενου των φακέλλων στα κομπιούτερ καθώς και στην διασύνδεση όλων των ηλεκτρονικών πλέον αρχείων (ΚΥΠ, Ασφάλειας, μαγαζιών, τόπων δουλειάς, νοσοκομείων, συνόρων κ.τ.λ.). Συνεπώς, όλες οι παλιότερες δηλώσεις της κυβέρνησης, για κάψιμο των φακέλλων, κατάργηση του φακέλλωματος των πολιτών και κατάργηση της γραφειοκρατίας, δεν είναι παρά ένα προπέτασμα καπνού.

— Προφανές είναι ότι με την κάρτα και τις ταμειακές μηχανές, στοχεύεται ο απόλυτος έλεγχος της κάθε δυσοληφίας, απ' τον οποίο προκύπτει ελέγχεται ακόμα και η κατά τόπους μετακίνηση του καθένα μας (Άρθρο για την παγκόσμια διασύνδεση αρχείων, στις 24 Ορες, 24/8/88).

— Απ' τα παραπάνω, θα γίνεται το συμπέρασμα ότι παραβιάζεται το απόρρητο της προσωπικής ζωής, και μεθοδεύεται η σταδιακή κατάργηση του. Ενώ ήδη βλέπουμε να καταργούνται επιμέρους απόρρητα όπως: κατάργηση απόρρητου επιστολών ανταποκρίσεων (Βραδονή, 10/11/87), κατάργηση τραπεζικού απόρρητου (Τα Νέα, 9/10/87) κτλ., πράγματα που θυμίζουν το φακέλλωμα της δικτατορίας και των μεταδικτατορικών χρόνων, ως και τις μέρες μας (φακέλλωμα πολιτών, απεργών, φαντάρων, κομμάτων, συνδικαλιστικών φορέων, παρακολουθήσεις τηλεφώνων κτλ. — ENA, 3/12/87, Ριζοσπάστης, 23/1/88, Ελευθεροτυπία, 29/1/88, Σχολιαστής, Μάης '86). Επίσης, μες στο όλο κλίμα της παρακολούθησης-αστυνόμευσης του πολίτη, βρίσκεται και κάθε στατιστική από κρατικό ή ιδιωτικό φορέα.

— Εδώ και λίγα χρόνια, έχει έρθει και στην Ελλάδα, το σύστημα του γραμμωτού κώδικα (BAR CODE) που τυπώνεται πάνω στα προϊόντα. Πρόκειται για μια δέσμη παραλλήλων, κάθετων, μαύρων γραμμών, διαφορετικού πάχους με έναν αριθμό από κάτω. Δεν πρόκειται για αύξοντα αριθμό παραγωγής, ώστε να ξέρει η εταιρία πόσα παράγει το συγκεκριμένο είδος προϊόντος, αλλά για κωδικό αριθμό προϊόντος. Όταν σε λίγο καιρό θα φωνίζουμε, πλέον αναγκαστικά και μόνο με κάρτα που θα γράφει τ' όνομά μας, απόλληλος θα χτυπά στα πλήκτρα της ταμειακής μηχανής, τους κωδικούς των προϊ-

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ (ΕΚΑΜ) Ή «Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ»

ντων που αγοράζουμε και έτσι το κέντρο πληροφοριών θα ξέρει ως και τη νούμερο εεώρουχα φαρέμε ή ποιο βιβλίο αγοράζουμε ή τι φαγητό τρώμε, πράγμα που σημαίνει πλέον ότι ο Μεγάλος Αδελφός του 'Οργουελ στο «1984» γίνεται πλέον πραγματικότητα.

— 23.000.000 δρχ. δίνει η ΕΟΚ για προώηση του ηλεκτρονικού φακελλώματος των πολιτών (Ελευθεροτυπία, 9/10/87) ενώ παράλληλα τα προϊόντα καταλήγουν στις χωματέρες (Μεσημβρινή 23/9/87), στο Ρέντη επιβάλλονται οι χονδρέμποροι (Κυρ. Ελευθεροτυπία 16/8/87), κόβονται επιδοτήσεις στους ανέργους (Πρώτη, 14/9/87), δε πουλιέται ο ΟΤΕ σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, ελεγχόμενες από πολυεθνικές, (Πρώτη, 2/2/89), 4.000 φαράδες βγαίνουν στην ανεργία στο Αιγαίο, και γίνονται υπάλληλοι μεγαλέμπορων (Ελευθεροτυπία, 29/8/87), στοχεύεται η σταδιακή αποδέσμευση του ωρίου λειτουργίας καταστημάτων σε βάρος του καταχτημένου θώρου με ακόπο να οδηγήθουν σε κλείσιμο χιλιάδες μικρά καταστήματα (Έθνος, 23/7/87), κόβεται η ΑΤΑ, στην τελευταία επίσκεψη του ο Μπέτζκερ απαιτεί άμεση υποταγή, ο Παπανδρέου καταπίνει τη γλώσσα του και εκ των υστέρων, ρητορεύει περί «Εθνικής Ανεξαρτησίας».

— Το σχέδιο νόμου που κατατίθεται στη Βουλή για δήθεν προστασία από την Πληροφορική, μιλάει στα πρώτα του άρθρα για συλλογή πάσης φύσεως πληροφοριών για κάθε πολίτη που αφορούν: εθνότητα, θρήσκευμα, φυλή, σχέσεις συζύγων, γονέων και τέκνων, επαγγελματική κατάσταση, υγεία, ποινικές διώξεις, ερωτική συμπεριφορά, πολιτική και συνδικαλιστική δραστηριότητα κτλ., πάνοντας στο εξωφρενικό σημείο να ορίζει ότι χρειάζεται άδεια για να έχει κανές ακόμα και αποκόμιμα εφημερίδων. Προκύπτει λαπόν το ερώτημα, σε τι χρειάζονται όλες αυτές αι πληροφορίες, που και πώς θα χρησιμοποιούνται ώστε να μην αποβεί η χρήση τους όργανα για τον απόλυτο εκφασμό της κοινωνίας, τη σπηλή μάλιστα που το σχέδιο νόμου προτείνει σύσταση ολιγομελούς επιτροπής (με εκπρόσωπο τον υπουργό Δημοσίας Τάξης) για τον έλεγχο του γενικού δικτύου πληροφοριών... (Δηλαδή, Γιάννης κερνάε, Γιάννης πίνε, η βλέπε Ταξιδεύετε, πώς να μαγειρέψετε πάμπερς με πουλιέμπεις συνειδήσεις) τη στιγμή που δεν αφήνονται ίσα περιθώρια πρόσβασης στο αρχείο στον κάθε πολίτη.

Όταν κάποτε στη Γερμανία ο Χίτλερ κυνηγούσε και έσφαζε τους Εβραίους, τους ομοφυλόφιλους κτλ. πολλοί απ' αυτούς κατάρθωσαν ν' αποφύγουν τη σύλληψη και το θάνατο διαφεύγοντας με πλαστά διαβατήρια στο εξωτερικό, όπως ακριβώς έκαναν οι κ.κ. που σήμερα προωθούν τον παραπάνω νόμο επί χούντας. Και το κατάφεραν αυτό, επειδή ο Χίτλερ και τα άλλα κατά τόπους και καιρούς φασιστικά επιτέλεια, δεν είχαν στο χέρια τους τόσο προηγμένη τεχνολογία ώστε να ξέρουν ανά πάσα στιγμή πούν ακριβώς βρίσκεσαν πάνω στον πλανήτη, ελέγχοντας κάθε δοσοληφία σου. Ποιο δικτατορικό καθεστώς δεν θα χρησιμοποιούσε την τιμωρή τεχνολογία για να εξουδετερώσει τους πολιτικούς αντιπάλους του και γενικότερα όποιουν διαφωνεί όταν μάλιστα πρόσφατα η Ασφάλεια Αττικής πρότεινε επαναλειτουργία τόπων εκτόπισης (Κυρ. Ελευθεροτυπία 29/1/89); Τη στιγμή που ήδη ποινικοποιούνται οι απεργίες (άρθρο 4), 11 πολίτες είναι νεκροί τα τελευταία χρόνια από αφαίρεση αστυνομικών. (Πρώτη, 15/3/89), τη στιγμή που εξαντλώνται άνθρωποι σε φυλακές και φυχιατρεία, όταν τα MAT διλοκοπούν απεργούς και διαδηλωτές (οδοκαθαριστές, ναυτεργάτες, αντιπυρηνικοί διαδηλωτές, μπανανοπαραγωγοί στο Ηράκλειο κτλ.), τη στιγμή που χρησιμοποιείται κι ο στρατός σαν απεργούστασιός μηχανισμός, τη στιγμή που με την εξέλιξη της ρουμποτικής, διώχνονται εργάτες και υπάλληλοι και αντικαθίστανται από μηχανές.

Βρισκόμαστε ήδη ένα βήμα πριν την απόβολη της τεχνολογίας πάνω στην αυθωριωτή συντότητα. Με αυτά τα δεδομένα, το ηλεκτρονικό φακέλλωμα των πολιτών, είναι από μόνο του η χειρότερη μορφή ολοκληρωτικού καθεστώτος. Απευθυνόμαστε σε όλους δύος ακόμα διατηρούνται επιστολές ευαισθησίες — κάποια όνειρα. Αν δεν κατορθώσουμε ν' αποτρέψουμε την πρωθητη-εφαρμογή αυτού του συστήματος της απόλυτης αστυνόμευσης με στα επόμενα χρόνια, τότε κάθε ιδεολογία, άποψη, πολιτική δράση, ανθρώπινη σχέση, κάθε οραματισμός για ένα καλύτερο κόσμο, θα είναι πλέον για τα ιστορικά αρχεία και μόνο.

<p

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Μετά την Πολωνία, το αναρχικό κίνημα αναπτύσσεται σε μια δεύτερη χώρα της Ανατολής: την Ουγγαρία.

Ηδη στα 1986, εμφανιστήκε η πρόταση για την δημιουργία αναρχικών ομάδων.

Ενώ όμως το ενδιαφέρον για τις αναρχικές ιδέες ήταν σημαντικό, έλειψε ακόμα η συνειδηση της αναγκαιότητας της οργάνωσης. Την εποχή αυτή εργανίζεται η παράνομη εφημερίδα -Egtajak Kozoth- (Ανάμεσα στα σημεία του ορίζοντα-), της οποίας οι θέσεις καθίερωσαν ένα είδος αναρχισμού που ήταν άγνωστος στο κόσμο.

Η έκδοση της εφημερίδας θα οδηγήσει σε πολλές ανακρίσεις και έρευνες των συντακτών της, οι οποίες όμως το μόνο που καταφέρουν είναι να ενισχύουν την αποφασιστικότητά τους.

Στα 1988, η ιδέα της δημιουργίας μιας αναρχικής ομάδας στη Βουδαπέστη, φέρνει αποτέλεσμα. Είκοσι περίπου άτομα, επεξεργάζονται τις βασικές αρχές της ομάδας και της δίνουν το όνομα: Αυτονομία.

καθειεραρχικής δομής. Δηλώνει δε ότι, αν και τελικός στόχος της είναι μια κοινωνία χωρίς κόρματα και κράτος, στη παρούσα πολιτική κατάσταση της Ουγγαρίας υποστηρίζει όλες τις ανεξάρτητες πρωτοβουλίες που θέλουν να καταστρέψουν την εξουσία αυτού του ολοκληρωτικού συστήματος του μοναδικού κόμματος.

Σήμερα η ομάδα συμμετέχει αρκετά ενεργά στον αγώνα της Ουγγρικής αντιπολίτευσης. Πολλό μέλη της ομάδας είναι ανάμεσα στους ιδρυτές του ανεξάρτητου εργατικού συνδικατού -Εργατική αλληλεγγύη-. Η Αυτονομία ήταν παρούσα στη μεγάλη διαδήλωση των 100.000 ατόμων που έγινε στις 15 Μαρτίου δρόμους της Βουδαπέστης.

Ακόμα οι σύντροφοι της Αυτονομίας συμμετείχαν στις κινησίες συμπαράστασης στον Vaclav Havel.

Παράλληλα συνεχίζουν τη θεωρητική επέξεργασία των θεσών τους και εποιητάζουν την έκδοση μιας εφημερίδας και βιβλίων πάνω στον Αναρχισμό.

Οι προοπτικές θέβανα για την ανάπτυξη και εξέλιξη του αναρχισμού στην Ουγγαρία δεν είναι συγκεκριμένες και καθορισμένες. Οι ίδειες του Αναρχισμού είναι οπωδόποτε κάτι καινούργιο για τον Ουγγρικό λαό. Σε αντίδραση στο ολοκληρωτικό σύστημα του μοναδικού κόμματος, έχουμε συχνά στη βάση, μια στάση άρνησης, α-

(από την *Le monde libertaire* No 750)

ΠΙΝΕΛΛΙ, 20 ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

Ο Καλαμπρέζι στο δικαστήριο

Στα μέσα του 1988, ο Λεονάρντο Μαρίνο παρουσιάστηκε μόνος του στο δικαστή του Μιλάνου και «καμολόγησε» ότι αυτός και 3 άλλοι (πρώην ηγέτες της Lotta Continua), είναι υπεύθυνοι για την εκτέλεση του επιθεωρητή Καλαμπρέζι, που έγινε το 1972.

Ο επιθεωρητής Καλαμπρέζι ήταν υπεύθυνος της δολοφονίας του αναρχισμού ιδιοριδρομικού Τ. Πινέλλι. Ο Πινέλλι δολοφονήθηκε κατά τη διάρκεια ανάκρισης στις 15.12.69. Τον πέταξαν από το παράθυρο του 4ου ορόφου της αστυνομικής διεύθυνσης του Μιλάνου.

Ας βυμηθούμε το κλίμα εκείνης της εποχής: τα νεγούντα του '68 ήταν ακόμη ωπά. Το Θερμό Φθινόπωρο του '69, οι αγώνες σχετικά με την ανανέωση των συμβάσεων για τους μισθούς είχαν ξεφύγει από τον έλεγχο των συνδικάτων. Οι αναρχικοί, περισσότερο εξαιτίας του ράλου που θα μπορούσαν να πάρουν στο μέλλον παρά για την πραγματική παρουσία τους σ' αυτούς τους αγώνες, έπρεπε να εμφανιστούν σαν αποδιοπιμαίοι τράγοι.

Όπως πάντα συμβαίνει, άταν το κράτος βλέπει ότι απειλείται και οι συνθηκισμένες μεθόδοι διατήρησης της κοινωνικής αυνανεύσης δεν είναι επαρκείς, και σ' αυτή την περίπτωση έθεσε σε λειτουργία άλλους μηχανισμούς. Φασίστες και μιστικές υπηρεσίες κατασκεύασαν τη βάση που

εξερράγη στην πλατεία Φοντάνα, στο Μιλάνο στις 12.12.69, ακοτώνοντας 17 ατόμα. Την ίδια μέρα η ένωση χημικών βιομηχανιών υπέγραψε τη σύμβαση για τους μισθούς, σπασόντας έτσι το μέτωπο των εργατών. Το κράτος φοβούμενο την αντίδραση των εργατών έπρεπε να κάνει μια παραπλανητική ενέργεια για να στρέψει εκεί την προσοχή όλης της χώρας και συγχρόνως να δημιουργήσει κλίμα φόβου για να σπρώξει τους εργάτες πάλι μέσα στις γραμμές των συνδικάτων.

Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό. Έπρεπε να στρέψει την κοινή γνώμη ενάντια στους αναρχικούς. Ο Βαλπρέντα και άλλοι 2 αναρχικοί συνελήφθησαν. Ο Πινέλλι κλήθηκε για ανάκριση. Στην πραγματικότητα ο Καλαμπρέζι ήταν ήδη γνωστός για την ανακριτική του τεχνική: έκανε τα θύματά του να κάθονται στο περδάι του παραθύρου και τα προκαλούσε να πέσουν κάτω. Σε συνέπεια τύπου που δόθηκε στις 17.12.69 οι αναρχικοί δήλωσαν ότι ο Πινέλλι δολοφονήθηκε, ο Βαλπρέντα ήταν αθώος και ο βομβισμός στην πλατεία Φοντάνα ήταν μία δολοφονική ενέργεια του κράτους. Αρκετό διάστημα μετά τη ιταλική αριστερά ακόμα και η μετριοπαθής κοινή γνώμη αποδέχθηκαν αυτήν την αποψη. Όταν ο Καλαμπρέζι αργότερα εκτελέστηκε, υπήρχε ένα γενικό αίσθημα ανακούφισης

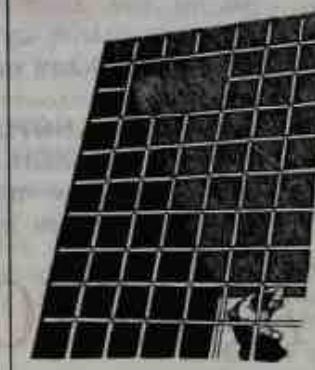
και δικαίωσης από τους συντρόφους. Είχε παρθεί εκδίκηση για τη δολοφονία του Πινέλλι.

Τώρα ο Μαρίνο, κατηγορεί τους πρώην ηγέτες της Lotta Continua σαν εκτελεστές του Καλαμπρέζι. Και οι τρεις αρνήθηκαν κατηγορηματικά τους ισχυρισμούς αυτούς. Η κατηγορία αυτή είναι αστήρικτη και γελοία, όπως αναφέρει η εδβολμαδια εφημερίδα της FAI, UMANITA NOVA, καθώς χιλιάδες διαδηλωτές στο παρελθόν φώναζαν το σύνθημα «θα εκδίκθουμε για τον Πινέλλι». Ο Καλαμπρέζι είχε μηνύσει την Lotta Continua επειδή τον είχαν κατηγορήσει στην εφημερίδα τους ότι ήταν ο δολοφόνος του Πινέλλι. Όμως στο δικαστήριο που έγινε αφού ο Καλαμπρέζι είχε πεθάνει, η ιστορία που είχε κατασκεύασει η αστυνομία για δήθεν αυτοκτονία του Πινέλλι, αρχίσει να καταρρέει.

Παράλληλα με τη διώνη εκάντια στους 3 ηγέτες της Lotta Continua, σε μια προσπάθεια αποκατάστασης του επιθεωρητή Καλαμπρέζι μετά θάνατον, ο δημάρχος του Μιλάνου ανακοίνωσε ότι η πλάκα που υπάρχει στην πλατεία Φοντάνα, σε ανάμνηση της δολοφονίας του Πινέλλι, πρόκειται να γνεί. Σ αυτές τις μεθοδεύσεις του κράτους, οι αναρχικοί απάντησαν με συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις.

(από το INSURRECTION, Φθινόπωρο 1988)

ΙΤΑΛΙΑ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ JUAN SOTO PAILLACAR.

Στις 12 Μαρτίου δημιουργήθηκε στη Ρώμη, η επιτροπή αλληλεγγύης για την απελευθέρωση του χιλιάρου αναρχικού Juan Soto Paillacar, ο οποίος διέφυγε υπό τη Χίλη του Πινούσετ, γλυτώνοντας έτσι από μια καταδίκη σε θάνατο, επειδή ήταν αρχηγός της σοσιαλιστικής νεολαίας του Σογκαιάκε περιοχής της Παταγωνίας στη Χίλη. Καταγόμενος από εργατική οικογένεια, αρχίσει να ασχολείται με την πολιτική από 12 χρονών, και στα 1973 συμμετέχει ενεργά στην προσπάθεια αντίστασης ενάντια στους πραξικοπήματες.

Από το 1979, βρίσκεται σε μια φυλακή υψηλής ασφαλείας εξαιτίας της πολιτικής του δραστηριότητας στην Ιταλία, κατηγορούμενος σαν μέλος της ενοπλής πολιτικής οργάνωσης -AZIONE RIVOLUZIONARIA-, καθώς επίσης και για μια ληστεία, της οποίας ο μάρτυρες δεν τον αναγνωρίζουν σαν δράστη της επίθεσης.

Πληρώνει, με μια κατοδίκη 16 χρόνων στη φυλακή, την επιθεματική συνεχίσεις του πολιτικού και διεθνιστικού αγώνα για την ελευθερία και τη ριζική αλλαγή της κοινωνίας, τη διάσεις να μην αποθάλλει την ανανεργεία και την επαναστατική του ταυτότητα.

Στην Ιταλία, σαν πολιτικός πρόσωπος, για να επιβιώσει, δουλεύει στις οικοδομές χωρίς ασφάλεια. Μετά από ένα οσβα-

ρό αιχμήμα, εγχειριστηκε 2 φορές στο γόνατο, αλλά από έλλειψη παρακολουθήσης και φυσιοθεραπείας, χρειάζεται και τρίτη ειδική επέμβαση, η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί μακριά από τη φυλακή μόνο και χρειάζεται πολλά χρήματα.

Τον Νοέμβρη του 1986 στη φυλακή υψηλής ασφαλείας του Ascoli Piceno δέχεται την «επίσκεψη» της μυστικής αστυνομίας της Χίλης, η οποία, με την δοθεία της ιταλικής, του πήρε φωτογραφίες. Αξιοπρεπώτατο παράδειγμα της συνεργασίας ανάμεσα στην πολιτική κίνηση κάθω του κόμματος και την αιματοδαμένη δικτατορία της Χίλης, η οποία ήδη ζήτησε 2 φορές την έκδοση του.

Ενάντια στις προσπάθειες έκδοσης και των κίνδυνο τους ιδιοτητών της, ζητάμε την ενίσχυση της επιτροπής αλληλεγγύης για να πρωθήσουμε πρωτοβουλίες και κινήσεις με στόχο την απε

Ο χρήστος Τσουτσουρής οπου ας γνωστόν, σκοτώθηκε σε ένοπλη συμπλοκή στο Γκύζη, είχε ξεκινήσει τον αγώνα του ενάντια στο κοινωνικό σύστημα κατά τη διάρκεια της χούντας σε ηλικία 19 χρόνων.

Στα χρόνια της μεταπολίτευσης πήρε μέρος στους κοινωνικο-πολιτικούς ταξιδιούς αγώνες, που δρίσκονταν σε ένταση την πρώτη περίοδο, ενώ ήταν στον ΕΛΑ μέχρι το 1980, οπότε έφυγε και συνέχισε μ' άλλους συντρόφους του τον ένοπλο αγώνα.

Σε κείμενο που έστειλε ο ΕΛΑ μετά το θάνατό του κι είχε δημοσιευθεί στο ΠΩΝΤΙΚΙ αναφέρεται λεπτομερέστερα η δράση του από το 1974-1985:

Το θάνατό του ακολούθησαν τα γνωστά πλέον δημοσιογραφικά και αστυνομικά σενάρια. Τα πογκρόμ σε γνωστούς και φίλους. Οι κατηγορίες σε δάρος τους, με δάση δακτυλικά αποτυπώματα στο σπίτι του (όπως Μπαλάφας και Λεσπέρογλου) για δήθεν συμμετοχή στην ένοπλη ομάδα του Τσουτσουρή. Το ολοφάνερο ψεύδος, διτή δήθεν τον σκότωσε ο σύντροφός

του που ήταν μαζί του την ώρα της συμπλοκής, για να μη μιλήσει! Και βεβαίως δεν έλειψαν και τα πρακτορολογικά μυθεύματα του τύπου.

Ο θάνατός του αναίρεσε το μύθο για τους ένοπλους αγωνιστές.

Η εικόνα του τρομερού, του αδίστακτου και απάνθρωπου «τρομοκράτη» που θέλουν να περάσουν στις συνειδήσεις των πολιτών, δεν μπόρεσε να ευσταθήσει στο πρόσωπο του Χρήστου Τσουτσουρή. Το γεγονός ότι ήταν ιδιαίτερα αγωνιστός και συμπαθής σ' άσους των είχαν γνωρίσει (συγχωριανοί, γείτονες, συμμαθητές, συναγωνιστές από την χούντα) δεν μπόρεσε να αποχρευθεί από τον Τύπο.

Ο Χρήστος Τσουτσουρής όμως, ούτε ήρωας ήταν, όλως θάχαν ίσως την διάθεση να τον κάνουν, για να τον αποστασιοποιήσουν από τους άλλους ανθρώπους, οι ίδιοι που θάθελαν να τον κάνουν απεγκάρη.

Ήταν ένας ΑΝΘΡΩΠΟΣ που η αγάπη για την ΖΩΗ, την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και τον συντρόφο του, δεν του άφηνε κανένα περιθώριο να

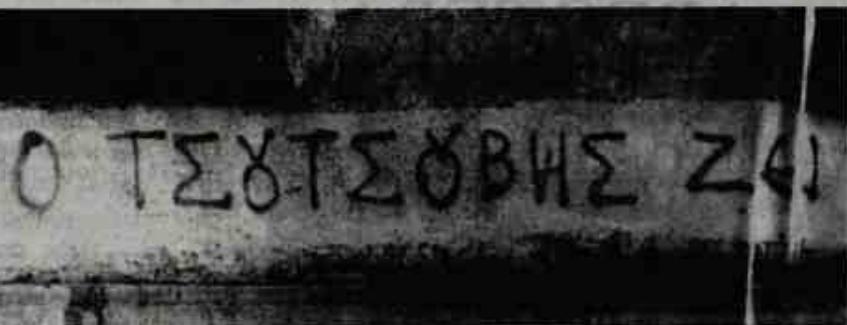
15 ΜΑΗ 85

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΡΗ

τουσούρη, σε μια κοινωνία, όπου ο φιλοτομαρισμός, η παθητικότητα, το βόλεμα, ο ρεαλισμός (με οποιαδήποτε ιδεολογικά καλύμματα κι αν εμφανίζονται) είναι ο κανόνας, που σημαίνει για μας, ότι υπάρχουν ακόμα και ο θάνατός τους, είναι η επιθεβαίωση της αγάπης τους για την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ και την ΖΩΗ.

Η μνήμη του σημαίνει, ότι η κοινωνική ειρήνη στη σημερινή εκμεταλλευτική και καταπλεστική κοινωνία, που αποφασίζει για τη μαζική παραγωγή θανάτου, είναι αδιανόητη για όσους επιδιώκουν την οικική ανατροπή αυτού του απάνθρωπου συστήματος.

Η μνήμη του Χρήστου Τσου-

ΠΡΟΣ ΑΝΑΡΧΟΥΜΕΝΟΥΣ «ΦΙΛΟΥΣ», «ΓΝΩΣΤΟΥΣ» ΚΑΙ ΜΗ ΕΞΑΙΡΕΤΕΟΥΣ.

«Δεδομένου ότι δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει καμμία αυθεντικά που να αποκτά ή να έχει το δικαιούμα να αποκαλείται αναρχικός, είμαστε αναγκασμένοι, από καιρό σε καιρό, να σημειώνουμε την εμφάνιση κάποιου ο οποίος στράφηκε στον κοινούντευτισμό και που συνεχίζει, τουλάχιστον για ένα διάστημα, να δηλώνει ότι είναι αναρχικός.

Δεν δρίσκουμε τίποτε το κακό, ούτε το απικοτικό, στο να αλλάζει κανείς γνώμη, όταν τον έχουν ιθησει σ' αυτή την αλλαγή νέες και ειλικρινείς πεποιθήσεις και όχι το προσωπικό συμφέρον. Θα θέλαμε, ωστόσο, να δηλώνει κανείς ελεύθερα αυτό που έγινε και αυτό που έπαψε να είναι, για να αποφέυγονται όχρηστες συζητήσεις. Πιθανόν, όμως, κάτι τέτοιο να μην είναι δυνατό, γιατί αυτός που αλλάζει ιδέες δεν ξέρει, συνήθως, που θα καταλήξει. Επειτά, αυτό που μας συμβαίνει, συμβαίνει, σε μία μάλλον μεγαλύτερη αναλογία, σε όλα τα πολιτικά και κοινωνικά κινήματα. Οι ασταλιστές, π.χ., αναγκάστηκαν να υποστούν τους σουσαλιστές εκμεταλλευτές και τους πολιτικάντηδες κάθε είδους που αυτοπονούνταν σουσαλιστές. Και οι ρεπουντικάνοι, τίναν και αυτοί αναγκασμένοι σήμερα να υποστηρίζουν ότι ορισμένοι, που πουλήθη-

καν στο χυριάρχο κόμμα, σφετερίζονται το ίδιο το όνομα του Μαντσίνι.

Επιτυχώς, η πλάνη δεν μπορεί να διαφέσει πολύ. Πολύ σύντομα η λογική των ιδεών και η ανάγκη της δράσης ιθωύν τους υποτιθέμενους αναρχικούς να αρνηθούν αυθόρυμητα το όνομά τους και να πάρουν τη θέση που τους ταυτιάζει. Οι εκλογιστές «αναρχικοί», που εμφανίστηκαν σε πολλές περιπτώσεις, έχουν όλοι, λίγο πολύ εγκαταλείψει τον αναρχισμό, όπως οι κριδώς και οι δικτατορικοί, οι μπολσεβικίζοντες «αναρχικοί», έγιναν πα-

λύ γρήγορα αναστηροί μπολσεβίκοι που τέθηκαν στην υπηρεσία της φοιτηκής Κυβερνησης και των εκπροσώπων της...»

...«Δεν θέλουμε να αμφισβητήσουμε, προκαταβολικά, την καλή πίστη των νεοφύτων, ακόμα περισσότερο αφού ανάμεσά τους υπάρχουν περισσότεροι από ένας, με τους οποίους συνδεόμαστε με πρωταρχική φύλα. Γενικά, αντές οι εξελίξεις - ή, αν θέλετε, μεταλλάξεις - αρχίζουν πάντοτε καλόπιστα, κι ύστερα η λογική ιθεί, η φιλανθρωπία υπεισέρχεται, η φιλοδοξία υπερισχύει... και γίνεται κανείς αυτό που προηγούμενα σηκανόταν.

Ιως στην περίπτωση αυτή, να μη συμβεί τίποτα απότι φοδόμαστε, γιατί οι νεοφύτοι είναι πολύ λίγοι και είναι πολύ μικρή η πιθανότητα να συναντήσει κάποιος από το αναρχικό στρατόπεδο, κι αυτοί οι σύντροφοι η πρώην σύντροφοι θα σκεφτούν καλύτερα η θα αναγνωρίσουν το λάθος τους. Η νέα κυβερνηση που θα εγκατασταθεί στη Γαλλία, ύστερα από τον εκλογικό θρίαμβο του συνασπισμού της αριστεράς, θα τους βοηθήσει να πειστούν ότι οι διαφορές της με την προηγούμενη κυβερνηση είναι μηδαμίνες, γιατί δεν θα έχει τίποτα καλό - ούτε καν την αρνητική - αν δεν της πειστεί η μάζα με τη δράση της.

Εμείς θα προσταθήσουμε, από τη δική μας οπτική γωνία, να τους βοηθήσουμε να δουν το σωστό, με μια παρατήρηση που, κατά τα άλλα, δε θα πρέπει νάναι καινούργια, για εκείνουν που έχει κιδώσει αποδεχτεί την αναρχική τακτική...»

...«Εκείνος που θέλει ν' αφοσιωθεί στην καταπονητή ουρητηρίων και συντριβανών, όπου αυτά είναι αναγκαία, που θέλει ν' αναλογεί για να πετύχει την καταπονητή ενός δημοτικού σχολείου, ή την ψηφιση οποιουδήποτε νόμου για την προστασία της εργασίας, ή την απόλυτη κάτοικου απονομικού, ίσως θα κάνει καλά να χρησιμοποιήσει το εκλογικό του βιβλιάριο, υποσχόμενος την ψήφο του σε αυτόν ή στον άλλο ισχυρό. Τότε, όμως - μια και θέλει νάναι «προσεχτικός», πρέπει νάναι ως την τελευταία συνέπεια του πράγματος, - τότε, αντί να περιμένει το βριλιάντο του κόμματος της αντιπολίτευσης, θα ήταν καλύτερα να ψηφίζει το κόμμα με τις περισσότερες πιθανότητες, να καλήσει το χυριάρχο κόμμα, να υπερεται την υπάρχουν κυβερνηση, να γίνεται πράκτορας του νομάρχη ή του δήμαρχου της κάθε περιόδου...»

Εφρίκο Μαλατέστα («Πεντέρε τ Βολοντά», αρ. 10, 15 Μαΐου 1924)